

Academia Bârlădeană

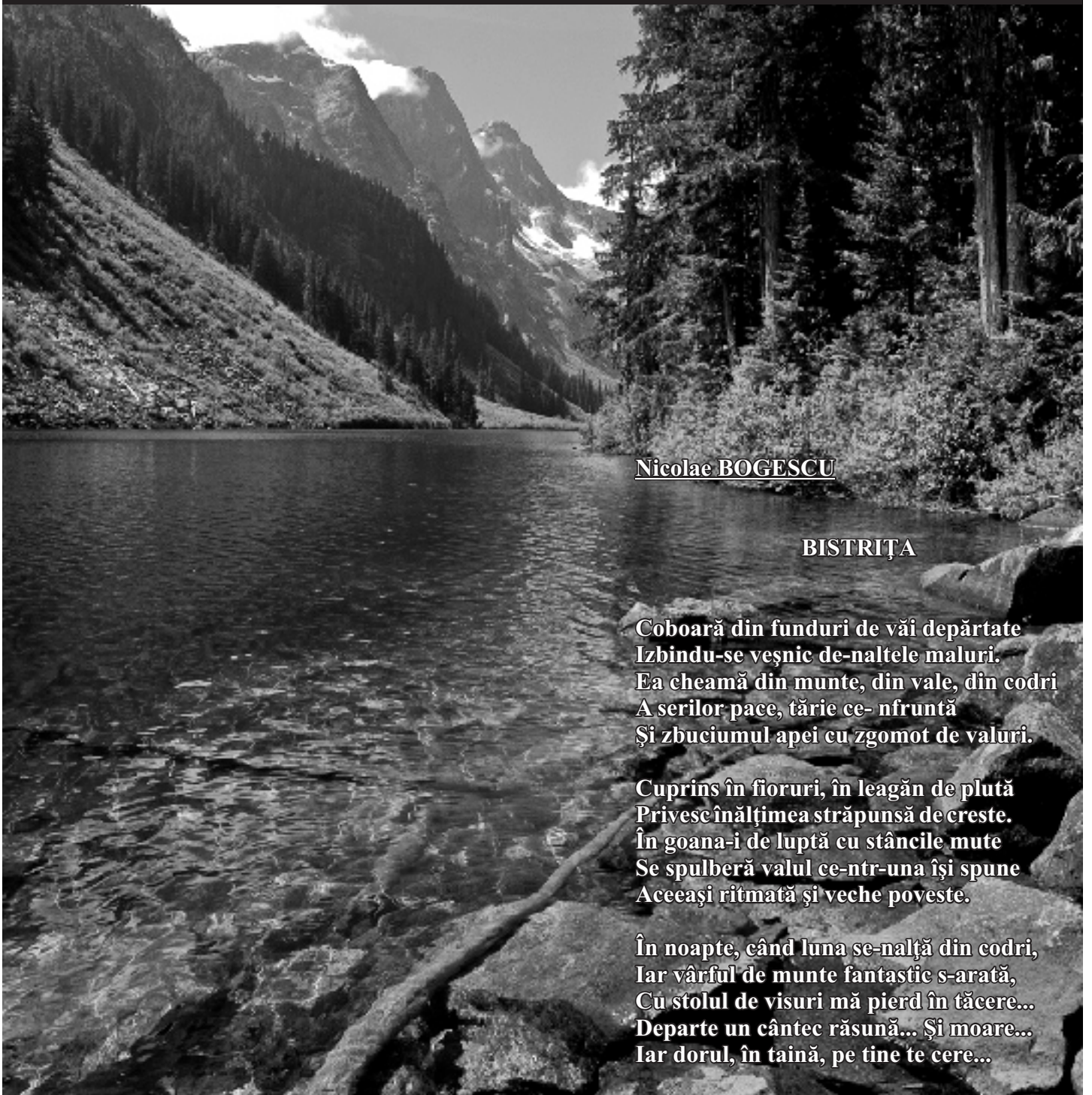

Anul XVIII, 4 (45), Trim. IV, 2011

Revistă editată de Societatea literar - culturală "Academia Bârlădeană"

Președinte de onoare: C.D. Zeletin ● Președinte: Elena Monu

„Academia Bârlădeană se pregătește de centenar !”

Nicolae BOGESCU

BISTRIȚA

Coboară din funduri de văi depărtate
Izbindu-se veșnic de-naltele maluri.
Ea cheamă din munte, din vale, din codri
A serilor pace, tărie ce-nfruntă
Și zburciul apei cu zgomot de valuri.

Cuprins în fioruri, în leagăn de plută
Privesc înălțimea străpunsă de creste.
În goana-i de luptă cu stâncile mute
Se spulberă valul ce-ntr-una își spune
Aceeși ritmată și veche poveste.

În noapte, când luna se-nalță din codri,
Iar vârful de munte fantastic s-arată,
Cu stolul de visuri mă pierd în tăcere...
Departa un cântec răsună... Și moare...
Iar dorul, în taină, pe tine te cere...

Din viața “Academiei”

12 septembrie 2011 În satul Frunțișeni, cu prilejul deschiderii anului școlar 2011-2012, s-a desfășurat festivitatea dedicată gen. Aviator Gheorghe Negrescu, fiu al satului. Academia Bârlădeană, reprezentată de Elena Monu, a fost invitată pentru că a contribuit la atribuirea numelui școlii, la simpoziioanele organizate în 2010 și la editarea cărții de memorii semnate de cel omagiat: „Amintiri necenzurate”.

*** 24 septembrie 2011** La Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, în sala „G. Ivănescu”, Diana Stoica și-a susținut teza de doctorat „Pentru o poetică a elementelor la Eminescu. Câmpul semantic «pământ»”. Comisia de doctorat - formată

din conf. univ.dr. Dan Stoica, președinte, prof. univ. dr. Eugen Munteanu, Univ. „Al. I. Cuza”, Iași, conducător științific, și referenții prof. univ. dr. Livia Cotorcea, Univ. „Al. I. Cuza”, Iași, C.P. I. dr. Cristina Florescu, Institutul de

Filologie „A. Philippide”, Iași, prof. univ. dr. Mihai Moraru, Universitatea din București - a acordat prof. Diane Stoica titlul științific de Doctor în Filologie cu distincția **Magna Cum Laude**.

La eveniment au participat șapte membri ai Academiei Bârlădene: președinte, prof. dr. Elena Monu, prof. dr. Tatiana Bradu, Camelia Stoica, Dragoș Stoica, Măndița Coloșenco, Anca Bănceanu, Mihaela Alexa, Cristina Chirișescu.

*** 25 septembrie 2011** Un număr de 45 de membri și simpatizanți ai Academiei Bârlădene au participat la manifestarea lunară a Societății, interesantă prin toate subiectele tratate. În prima parte, a fost lansată revista literară „Graiul Nostru”, ediție anastatică (1925-1927). Apărută la Editura Sfera, Bârlad, ediția a fost realizată cu sprijinul financiar al Consiliului Județean Vaslui și al doamnei Elena Monu, în cadrul proiectului „Valorificarea tradiției culturale bârlădene”, coordonat de profesoarele Elena Monu și Elena Popoiu. Prof. Mihaela Oportov a susținut o expunere prin care a evidențiat importanța acestei

inițiative, considerând actul realizatorilor ediției anastatice drept un eveniment literar, înscris în programul de reconstituire a trecutului literar local și național.

În a doua parte a reuniunii, publicul a asistat la debutul literar al prof. Mihaela Alexa, autoarea plachetei de versuri „Vis”. În prezentarea făcută cărții, Diana Stoica a identificat temele predilecte ale autoarei: creația, iubirea și cântarea lui Dumnezeu. Despre sensibilitatea și talentul poetic al Mihaelei Alexa a vorbit Petruș Andrei. Întâlnirea s-a încheiat cu prezentarea revistei „Academia Bârlădeană” nr. 3 (44), trim III, 2011. De menționat este prezența prof. Costin Clit de la Huși, care a donat Academiei Bârlădene primul volum din seria „Documente hușene”.

*** 20 octombrie 2011** În cadrul festivităților desfășurate de Colegiul Național „Gh. Roșca-Codreanu” la 165 de ani de la înființare, Academia Bârlădeană, reprezentată prin Elena Monu, a donat cărți editate de Societatea noastră, cuprinzând creații literare ale unor absolvenți și profesori codreniști – incluse în edițiile anastatice ale revistelor „Florile Dalbe” și „Graiul Nostru” – precum și volumul memorialistic „Amintiri necenzurate” de general aviator ing. Gh. Negrescu.

*** 21 octombrie 2011** În cea de-a doua zi a sărbătoririi Colegiului „Gh. Roșca-Codreanu”, Elena Popoiu a reprezentat Academia Bârlădeană la reuniunea francofonă organizată de gazde, ca etapă de derulare a unui proiect european al catedrei de limba franceză a liceului, în parteneriat cu o școală din Franța.

*** 22 octombrie 2011** Începând cu ora 10,30, Academia Bârlădeană, în colaborare cu Casa de Cultură „George Tutoveanu” au organizat manifestarea cu titlul „Regal tutovean”. Au avut loc două lansări de carte: amplul studiu „Ion Barbu și spiritualitatea românească” realizat de criticul literar Theodor Codreanu, și o nouă carte a dr. Iorgu Gălățeanu, „Sub ghilotina vieții...”. Moderatorul întâlnirii, la care au participat invitați din București, Iași, Huși, Bârlad și Vaslui, a fost Serghei Coloșenco, redactor-șef al revistei „Academia Bârlădeană”.

*** 23 octombrie 2011** Primăria și Consiliul Local al comunei Dodești l-au omagiat pe Victor Ion Popa, marcantă personalitate tutoveană, care și-a legat numele de satul Dodești prin însemnate acte de cultură. Sărbătoarea a cuprins mai multe momente importante, printre care se cuvine a fi menționată dezvelirea bustului ce-l reprezintă pe Victor Ion Popa.

Reprezentată prin Elena Monu, Academia Bârlădeană a donat comunității volume cuprinzând poezii ale scriitorului, apărute în revistele literare ale Societății culturale bârlădene, „Florile Dalbe” (1919) și „Graiul Nostru” (1925-1927).

IN MEMORIAM

ALEXANDRU MÂNĂSTIREANU

Ion N. OPREA

Remember

28 octombrie 2011. În seara aceasta, la orele dinainte de 19, ora Telejurnalului, l-am apelat pe Domnul profesor să mai discutăm problemele noastre de sănătate, așa cum obișnuiam să facem reciproc în ultimul timp. Cunoscându-i deprinderea de a nu pierde informațiile de seară, de la televizor, sintetizam aprioric tot ce intenționam să-i spun la telefon.

Am întâlnit tot o voce schimbată, un timbru slab, dar parcă mai grăbit să-mi spună câteva lucruri importante. Mai întâi transmitea profesorului Vasile Fetescu scuze pentru un act de "totală impoliteță", califica el sintagma pronunțată. Era obsedat de faptul că anterior cu o zi n-a putut să-și primească unul dintre prietenii ieșeni, ceea ce nu se mai întâmplase și Domnia-sa era o persoană excesiv de politicoasă și corectă! Mai apoi, îmi transmitea, parcă tot mai grăbit, mulțumirile pentru gândurile și sfaturile deosebite spuse la telefon, în aceeași zi, pentru el, de profesoara A. D, colegă cu noi. Și, în fine, a ajuns la discuțiile noastre obișnuite. Vocea îi era mai voalată, dar preluând eu mersul dialogului, cum nu se prea întâmpla, am avut unele ezitări. Ce să-i spun, să-l înviorez pe cel care ne era ca un părinte, cunoscător în toate, dar de o modestie nemăsurată?

Îl vizitasem la sfârșitul lui iulie, la lansarea cărții mele "Ioan Antonovici-Depozitarul", și convorbisem îndelung. Domnia-sa mi-a menționat ceea ce știam că avea în agenda de lucru cartea care ne gândisem să o realizăm în colaborare, „Un Jurnal de front”, cu însemnări zilnice ale unui combatant bucureștean, pe câmpul de luptă în cel de-al Doilea Război Mondial. Dar timpul la colaboratorul meu nu avea răbdare. Așa se întâmplase și cu ultimul volum din „Călător...prin vâltoarea vremii”. De parcă ar fi știut de graba care venea de la Creator, autorul îi devansase data apariției. La 25 august cartea Domniei sale s-a bucurat de o lansare elogioasă. Ea adevărea cuvintele explicative de la final: "ajuns la o vârstă în care nu mai pot croi planuri pe timp mai

îndelungat", când și ultimii doi colegi de promoție s-au pierdut (la 30 iulie 2010 plecase brăileanul Grigore Negură, iar în august 2011 și ultimul său coleg de școală normală, Vasile Balosin din Căileni – Vrancea), volumul de față "l-am creat cu graba și sub presiunea exercitată asupra mea" de gândul „că și în starea mea de sănătate ar putea

interveni imprezibilul și să nu pot pune la dispoziția prietenilor" ceea ce mi-am propus și le-am promis... În ce privește activitatea de viitor, profesorul promitea că se va mulțumi cu mici recenzii pentru ACADEMIA de care rămăsese îndrăgostit. Ceea ce a și făcut, în Academia bârlădeană numărul 3 a prezentat cartea lui Dinu Zarifopol intitulată, premonitoriu (?), "Moartea lui Levi", 580 p., travaliu colosal să parcurgă și să judece un asemenea „monument” la aproape 96 de ani ai săi.

Despre ultimul său volum, ca și despre celelalte trei, la timpul potrivit s-a scris mult și frumos, ca mărturie finală a trecerii sale prin lumea pământeană, tot așa grăbit dar corect și în deosebită demnitate.

Revenind la discuția noastră telefonică, referitoare la „Un Jurnal de front”, mi-a spus că timpul l-a grăbit și nu a mai putut aștepta și folosi colaborarea noastră. A apelat la un alt apropiat al nostru care se numește

Bogdan Artene, ca și noi, nesătul de cartea scrisă cu cerneală tipografică. Acesta, ca și altă dată, a răspuns cu „gentilețe” apelului său, și i-a dat-o personal la tiparniță, urmând să apară, dar timpul se grăbește încă odată...

Vocea, după cum spuneam, părea tot mai stinsă, dar fraza, luciditatea și corectitudinea ei nu erau afectate, ci curgătoare, încărcate de conținut, într-un fel tonice, de natură să-mi aducă liniște, optimism pentru ceea ce înseamnă minune dumnezeiască. Deși nu-i plăcea să-și plângă durerile, mi-a confirmat mai apoi că se simte tot mai rău, nu avea poftă de mâncare, dar se îndestula din belșug cu ceaiuri fel de fel. Avea nevoie de lichide și mi-o spunea pentru că mă socotea ca fiind singurul care îi înțeleg diagnosticul, eu fiind acela care, după părerea sa, depășisem fazele prin care trecea Domnia-sa. La el, complicațiile diagnosticului, coroborate cu boala sinistră a singurătății, nu "mai făceau casă bună", cu starea de siguranță care îl menținuse...

Îl aștepta pe Cosmin, nepotul său, care îl asistase câteva zile, iar acum era la București, de unde avea să se întoarcă urgent pentru a mai „aranja” împreună unele „chestiuni bănești și arhivistice”, mi-a explicat cu aceeași voce plâpândă, abia perceptibilă, dar încă dornică de obișnuitul nostru taifas prietenesc. Ne-am despărțit din convorbirea care totuși îl obosea, cu promisiunea pe care i-o făceam de fiecare dată, că voi reveni cu telefonul a doua zi să continuăm discuțiile noastre. Acest a doua zi, de data aceasta ascundea și altceva în gândurile noastre care nu mai aveau legătura firească, a obișnuitului. Altădată încheiam cu cele mai alese cuvinte, iradiind viitoare convorbiri deosebit de amicale, alinându-ne reciproc supărările sau suferințele, mai ales înainte de a afla diagnosticul de la Spitalul militar din București. Încheiam convorbirile cu cele mai alese sfaturi, îndemnuri și urări prietenești. Acum, totul a rămas suspendat...în neant. Nu-mi puteam reveni. Nu am putut dormi...

IN MEMORIAM

Dimineață, 29 octombrie 2011. La orele 9,30 m-a sunat prietenul și consăteanul nostru, învățătorul Ion V. Tasie din Priponești, care mi-a transmis vestea că în noaptea de 28-29 octombrie Profesorul și confidentul nostru, al unui larg grup de intelectuali care ne întâlneau des pe firul telefonului, ca la un permanent Cenaclu, a PLECAT. Acest Cenaclu literar devenise tot mai activ în ultimii ani, toți eram uniți în jurul profesorului nostru de la Bârlad. Cu toate că eram la vârste și din localități diferite, animați parcă de liantul prietenesc, insuflat de profesoara Ana Dumitrescu din Iași, trioului literar – prof. Alexandru Mănăstireanu, Vasile Fetescu și juristul Ion N. Oprea a cuprins forțe noi prin atragerea unor personalități de seamă. Îi enumăr aici pe generalul de armată Crețu Gheorghe cu Doamna sa dr. Florentina (care din amabilitate, la vizita care i-a făcut-o în vară la Bârlad, i s-a declarat colaboratoare la un viitor volum de “Călătorii” a profesorului), pe generalul de armată, prof. univ. Constantin Nițu din București, Mihai Bejenaru, profesor o viață la Liceul militar din Câmpulung-Moldovenesc, prof. C. Manoliu din Câmpina, prof Ion Popescu-Sireteanu din Pitești-Argeș, prof C. Clisu din Edmonton-Canada, învățătoarea Margareta Șerban și fiica ei, Iulia-Gabriela, medic, amândouă din Constanța, prof. Lucia-Silvia Podeanu din Novaci-Gorj, să ajungă la Maria-Vera Willinger din Germania, dovadă că literatura și istoria largesc și consolidează cercul prieteniei.

Profesorul nostru, personalitate deosebită, cu distincția și prestanța sa exemplară, devenise corespondentul nostru de suflet, un mare animator, strângător și păstrător de prieteni, omagiindu-i de fiecare dată, când nu-i scăpa ocazia, pe cei care meritau și îi simțea sinceri și apropiați: profesorii Elena Monu, Serghei și Mircea Coloșenco, prof univ. dr. C.D. Zeletin și dr. Nicolae Botezatu, Oltea Rășcanu-Gramaticu, Gruia Novac, Petruța Chiriac, Marcel Cuperman, Elena Popoiu, Vasile Ghica, Roman Scumpu, Ion Tasie, Culiță Matei și mulți alții rămași în memoria de suflet a Profesorului. Toți l-am considerat și îl păstrăm ca un reper al statorniciei în toate, apreciindu-i cavalerismul, galanteria, seriozitatea, curtuozia și generozitatea. În 2010, cel de-al treilea volum al ciclului său îl dedicase admirabilului său prieten și om de știință Gil Crăiescu, pe care îl așteptase

la Bârlad, dar acesta, pe neașteptate, se înfrățise prea de tânăr cu îngerii...

Acum a PLECAT și profesorul, să nu se mai întoarcă, luând cu sine ceva și din mireasma crizantemelor din grădina propriei casei, ducând personal Doamnei sale buchetul iubirii de-o viață, pe care DOAMNA-Sa îl așteaptă de ani și ani în Cimitirul îmbogățit de cruci, sus-sus, în Dealul ETERNITATEA – ETERNITĂȚII, în CETATEA CREATORULUI, cum îi plăcea Scriitorului să-i spună locului unde soția îl aștepta.

Dumnezeu să-l ierte! (SIT TIBI TERRA LEVIS!)

*

Aș fi vrut să-i pot mulțumi mai mult, aș fi vrut să-l conduc pe ultimul drum, aș fi vrut să ne împărtășim mai multe din tainele vieții. Acum cuvintele sunt de prisos. De acum îi voi trimite doar gândurile și regretele. Regretul că nu i-am destăinuit suficient încă de atunci când am deschis ochii și l-am cunoscut. Era Director al Căminului cultural la noi, la Priponeștii-Tutovei. Satul nu avea decât biserică și școală primară. Biblioteca nu apăruse ca instituție, exista doar abecedarul care ni-l împrumutam unul altuia. Cu timpul, învățătorul Alexandru Mănăstireanu a devenit profesor, profesor la Bârlad, unde cu greu ajungeau părinții noștri. Acum la Priponești este o mare bibliotecă și sute, mii de cărți, iar mândria satului, a cititorilor lui, sunt cărțile scrise de profesorul Alex. Mănăstireanu, “Călător...prin vârtoarea vremii”, în *p a t r u v o l u m e , s u t e d e pagini...Aserțiunile Profesorului în ele se referă permanent și cu caracter pregnant la istoria satului, a locurilor natale îmbogățite cu oameni de seamă, plecați de la țară și ajunși distinse personalități ale țării. Motiv de mândrie și pentru profesor care își încheie volumul IV al “Călătoriilor” sale simbolice prin timp cu cuvintele: „Cu cele bune petrecute, dar și cu unele neplăceri ce am avut, viața în sine a meritat să fie trăită, fapt pentru care a meritat să mă zbat și să ajung la o vârstă nesperată.*

Cu toată dragostea și stima ce am pentru viitorii mei cititori, mulțumesc pentru înțelegere și încredere”.

Noi îl regretăm cu lacrimi.

Domnia-sa, de acolo de Sus, ne privește cu „înțelegere și încredere”. Încredere în potențialul cultural al

celor rămași a-i continua OPERA, Călătoriile noastre prin viață, dar mai ales pentru a propovădui acea dragoste față de pământul țării – pe care l-a iubit și apărut când a fost nevoie, ostășește – a culturii românești și a unității dintre oameni, neuitând niciodată principiul după care a trăit tot timpul MAGISTRUL: „Viața este un dar care trebuie respectat”.

Încă odată, Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Lucia-Silvia PODEANU

Nu-i nici o Moarte !

Când, vindecat de trup
de Îngerul Schimbării
Ai acceptat Forța Divină
necesară plecării
Și sufletul cu
spiritul unit
Pe altă treaptă
de vibrație a pornit
Nu în Moarte
Ci într-o lume de
Iubire Absolută
ai pășit.
Vibrația cunoașterii
Divine
V-a naște-o nouă
energie-n-tine
Plătit cu toată
renunțarea ta
Luntrașul te va ajuta
Să părăsești
dimensiunea asta
Și, prin ecluză
luminoasă
dintre lumi
Să zbori către
Întreg
în Unitate
Acolo unde-i numai
Bunătațe
Și tot ce-n lumea asta
ai făcut
Să-ți fie bunul
obținut
Pentru-o cunoaștere
înțeleaptă
Suiri tale pe o nouă
treaptă

Nu-i nici o Moarte
Dincolo de Moarte
Ci Moartea
De altă existență
ne desparte !

Novaci-Gorj

IN MEMORIAM

Elena POPOIU

A PLECAT PATRIARHUL

*„Și nu există moarte! / Pur și simplu cad frunzele /
Spre-a ne vedea mai bine / Când suntem departe.” (Grigore Vieru)*

Scria un prieten: „Ce poate fi mai frumos decât să pleci fără să suferi prea mult, după 95 de ani atât de frumos împliniți!”

Profesorul, scriitorul, veteranul de război, omul cetății Alexandru Mănăstireanu și-a împlinit rotund o viață în toate privințele exemplară și a plecat demn și sobru, liniștit că și-a luat rămas bun la timp în ultimele pagini de mărturie oferite nouă astă-vară spre toamnă, la lansarea celui de-al IV-lea volum de memorii.

Nu știam atunci că scriam, spre a o citi în prezența autorului, cronică ultimei sale cărți...
O intitulasem:

Cu creionul în mână, la o nouă lecție de limba română a profesorului meu, Alexandru Mănăstireanu

*„Nu am timp să mă gândesc la bătrânețe și la viața de apoi,
ci mereu mă lupt cu timpul pe care mi-l fac un prețios aliat în
ceea ce fac”.*

Pornit dintru început într-o luptă cu timpul și cu memoria tot mai failibilă a neamului, profesorul Alexandru Mănăstireanu a ajuns la volumul al IV-lea al ciclului său memorialistic „Călător prin vârtoarea vremii”.

Citim în chiar prima pagină a acestui volum, cu subtitlul „Din aproape, în tot mai aproape”, mărturisirea unui om „aflat, ca orice muritor, sub cârma vremii” și conștient de „minunile” cărora le datorează viața și longevitatea: mama, „adevărată ocrotitoare”; tatăl, care i-a hotărât un viitor „prin lumina școlii”; soția, „suflet pereche și scut împotriva răutății vremurilor și a oamenilor”; supraviețuirea pe front și revenirea la profesia de educator; „alte noi minuni” care l-au salvat de închisorile comuniste. Și autorul completează: „Cineva, acolo sus, a vegheat asupra mea” (p. 6). Pronia a ocrotit o ființă care a ales să-și încarce „inima, mintea și sufletul cu preocupări ce cresc calitatea vieții unui om”. „Gândul creator”, neosteneala în fiecare etapă a vieții – anii de învățătură, apostolatul, anii de front, din nou apostolatul – toate au rodit pe măsură în paginile pe care memorialistul nonagenar le scrie și le dezvăluie public la o vârstă venerabilă.

Rigoarea, ca principiu de viață, reflex profesional și regulă morală, consecvența – numită și continuitate – și-au spus cuvântul și în experiența de condeier: nici o zi fără un număr de pagini citite și scrise, nici un mesaj primit lăsat fără răspuns, ferestre mereu deschise spre lume (chiar când aceasta e urât dezlănțuită), așa cum ușa casei îi este mereu primitoare. Punctul de plecare, nu numai cronologic vorbind, al volumului de față poate fi găsit în aceste rânduri de jurnal datate 9 iulie 2010: *Ce bine îmi pare că mi-am luat grija de la volumul al III-lea!* De aici încolo, jurnalul oferă firul în jurul căruia se brodează noua construcție narativă îmbinând confesiunea, mărturia documentară, reflecția tematică, critica și eseistica literară, dar și originale inserturi încadrabile când schițe sau nuvele – și autorul are har de povestitor – când portretul unui, vădind un abil mânător al uneltelor de moralist, când pastelului – poetul în proză arătându-se la înălțimea povestitorului și a moralistului.

Jurnalul înregistrează, cu exactitate de ceasornic și sensibilitate de seismograf, fapte și impresii dintr-un cotidian personal permanent branșat la pulsul lumii

înconjurătoare, evenimente și oameni din prezentul imediat, care îi inspiră comentarii de contemporan atent, vigilent chiar, dar și trimiteri analogice sau disjungeri cu raportare la trecut, precum și scrutări, interogații ori încercări de previziuni legate de ce va să vină. Un prezent românesc învrăjbit, neprietenos și haotic se întâlnește cu imagini revenind obsesiv dintr-un trecut în care vrajba care a aprins un continent, ba chiar planeta întreagă, i-a prefăcut în soldați pe tinerii și maturii anilor '40 ai secolului trecut. În compensarea paginilor de evocare a frontului vin cele în care autorul re trăiește bucuria întâlnirilor și comunicării ce cei dragi, învingând întunericul amintirilor dureroase. Nu ne este greu să ni-l imaginăm ca pe un Sylvestre Bonnard nonagenar – „călător către 100 de ani” cum îl numește I.N. Oprea – scriind sau meditănd în tihna camerei de lucru-birou-biblioteca, părăsind-o doar pentru scurte incursiuni, în taxi, la poșta, pentru expedieri de cărți, sau, mai ales, în curtea casei, pentru îngrijirea grădinii. Marile sale bucurii sunt o nouă carte primită în dar de la prieteni și confrăți întrale scrisului, atent citită, apoi recenzată, sau un telefon, uneori durând cât o ședință de cenaclu.

Contemplarea – starea de grație a înțeleptului – este cu folos îndreptată atât asupra lumii din afară (natură, oameni), cât și asupra persoanei proprii, autoanaliza fiind un exercițiu de control și garantare a unei oneste și necompletezente evaluări de sine. Așadar, un telefon, de familie sau de prieten, un colet poștal, o vizită, o pagină scrisă în jurnal, programul de lectură, corespondența, o pagină de recenzie ori eseu, toate acestea îi împlinesc fiecare zi, într-o succesiune privită de autor - și percepută și de cititor - ca o luptă permanentă cu timpul.

Să deschidem câteva file:

Marti, 27 iulie 2010: „Am terminat de citit „Scurte medalioane” de I. N. Oprea”... (p. 9)

„În 28 și 29 iulie 2010, am recenzat volumul „Vânturi și valuri” de Ion Popescu Sireteanu... Recitesc cu atenție și am impresia că totul e bine, adăugând unele păreri pozitive despre Mareșalul Ion Antonescu. Neînsemnatul locotenent de rezervă din anii de glorie ai Mareșalului își aduce aaminte cu dragoste și respect de fostul șef al Statului și comandant suprem al armatei pe timp de război”. (p. 9-10)

IN MEMORIAM

30 iulie 2010 – O pagină tristă: despărțirea de colegul Grigore Negură, „sufletul tuturor întâlnirilor de promoție”, nume simbolizând „80 de ani de prietenie și colegialitate.” Dar prietenul îndurerat nu vrea să se lase doborât: „De mâine, în așteptarea Mariane, voi folosi un nou jurnal, cu altă încărcătură emoțională, mai optimistă.” (p.10)

„Marți, 10 august 2010. Va sosi musafira așteptată.” (p.14)... „Mariana urcă în grădină, scrutează cu atenție roșiile viguroase...se uită la prunii și merii cu crengile aplecate până în pământ de rod...apoi, foarte emoționată, vine și mă îmbrățișează mulțumindu-mi...M-am bucurat enorm pentru că știu cât de mult e atașată de această oază de răcoare și liniște, fiind convins că, după dispariția mea, Casa

părintească nu se vinde”.(p.15)

În calitate de fostă elevă și de cititoare fidelă, îmi iau îngăduința să spun că, după modesta noastră părere, autorul a absolvit, încă de la prima sa carte de memorialistică, lungul stagiul de ucenicie pe lângă „morarul cel neadormit”, depășind cu brio calificarea de „calfă” (cum spune, în frumoase metafore, scriitorul Ion Popescu-Sireteanu, într-una din cărțile recenzate de autor).

Aveți, domnule profesor, deplină egalitate în drept și merit cu alți, asemeni Domniei voastre, „măcinători de cuvinte” din pulberea cărora zidiți „cetate de apărare limbii și neamului drept măritor”. Vă mulțumim că ne scrieți!

București, 21 august 2011

11.11.11

Stimate Domnule profesor Alexandru Mănăstireanu,

Am citit cu luare aminte și eu și fratele meu cele trei volume ale cărții Dumneavoastră *Călător... prin vârtoarea vremii*.

Cartea este o încântare! Bine scrisă, într-o frumoasă limbă românească, limpede ca apa de izvor, prin care se exprimă un suflet pur, forjat în frământările aspre, duse pentru păstrarea iubirii de neam, popor și țară românească. M-au impresionat adâncimea caracterului și bogăția experienței de viață. Este o carte sănătoasă, model de cuviință și de evlavie față de valorile spirituale și morale ale neamului nostru atât de încercat.

Cartea Dumneavoastră este foarte binevenită astăzi, când subcultura – sau chiar incultura – întrețin o derută privitoare la valorile românești, generând neîncredere și deriziune, neaderență și haos, batjocură și impietate, beznă și deznădejde. Ea așterne o dreaptă lumină peste ceea ce începe să se întunece, peste ațipirea cuviinței și a onoarei, care scad pe zi ce trece. Tipul de dascăl pe care îl reprezentați în chip minunat, este – și trebuie să zic – izvorul speranței în revenirea a ceea ce se îndepărtează, amenințând cu risipirea în neant.

Vă urez multă sănătate.

Aștept prilejul să mă bucur mai mult de prezența Dumneavoastră la Academia Bârlădeană.

Cu profundă afecțiune și stimă,

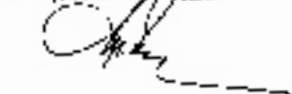
C. Zeletin

Am primit volumul *România în cel de-al doilea război mondial. Jurnal de front*, autor Leonida Goga, ediție și postfață prof. Alexandru Mănăstireanu, lucrare apărută sub egida Academiei Bârlădene. Cu această ocazie, am aflat cu tristețe că distinsul domn Alexandru Mănăstireanu, autorul celor patru volume ale valoroasei lucrări *Călător... prin vârtoarea vremii*, a trecut la cele veșnice. În ceea ce mă privește, îi port o vie recunoștință, întrucât domnia sa a oferit cititorilor Bibliotecii Militare Naționale, cu speranța că va reuși să se apropie de inima și sufletul acestora, un exemplar din lucrarea amintită.

24.11.2011

EXECUTIVUL BIBLIOTECII MILITARE NAȚIONALE
Coloneț (r)

dr. univ. Alexandru MĂNĂSTIREANU

Dragă domnule profesor Mănăstireanu,

Vă scriu pentru că am avut atâtea să vă spun și nu am mai apucat. Am aflat trista veste a plecării dumneavoastră, nu prin glasul clopotelor care au bătut pentru dumneavoastră la Bârlad, ci prin glasul îndurerat și foarte trist al mult iubitei dumneavoastră fiice, Mariana.

Ați plecat mult prea repede din lumea noastră care până acum câteva zile a fost și lumea Dumneavoastră. Știu că acolo unde vă aflați acum nu veți putea citi ceea ce eu scriu aici și tocmai de aceea m-am gândit ca, înainte de a trimite aceste câteva cuvinte acolo unde trebuie să sosească ele, voi citi cu glas tare scrisoarea mea către dumneavoastră, și vorbele mele vor răsună în spațiile multidimensionale, iar dumneavoastră, cândva, veți aduna cuvintele de față scrise de mine și astfel veți afla toate gândurile mele adresate dumneavoastră.

Vă mulțumesc încă o dată pentru atenția pe care ați acordat-o cărții mele „Bat clopotele”. Vă mulțumesc pentru minuțioasa analiză, pentru interpretarea pe care ați făcut-o și mai ales pentru că, fiind bolnav deja, v-ați adunat puterile ca să citiți chiar dumneavoastră ampla analiză pe care ați făcut-o cărții.

Am vrut să vă spun - și nu am mai apucat - că v-am citit cărțile. Nu și pe cea apărută în această vară. Aș dori să vă fac o mărturisire. Desigur că le-am citit cu multă plăcere pe toate; dar cel mai mult am fost impresionată de primul volum al ciclului „Călător...prin vârtoarea vremii”: dorința de a învăța, dorința de a ști, de mic copil voința de a cunoaște, perseverența, abnegația în toată activitatea pe care ați desfășurat-o, iubirea profesiei pe care ați ales-o, iubirea de familie, de oameni!

M-a impresionat linia dreaptă a vieții dumneavoastră, cinstea, corectitudinea, tot ce este frumos în caracterul unui om. Am asemuit pornirea dumneavoastră în viață la începuturile ei, cu ultimii ani ai vieții dumneavoastră lungi, bogate și pline de activitate. Nu v-ați lăsat până în ultima clipă a vieții! Ați muncit, ați scris, ați ajutat.

Dumnezeu să vă ocrotească și să vă aibă mai departe în paza Lui, în odihna cea veșnică, unde într-o zi vom continua această discuție a noastră.

Maria-Vera Willinger

IN MEMORIAM

General de Brigadă (r) dr. GHEORGHE CREȚU
Redactor Șef al revistei „Rezerva Oștirii Române”

A FOST UN PRIVILEGIU SĂ-L CUNOSC

L-am cunoscut pe domnul profesor Alexandru Mănăstireanu, mai întâi din relatările scriitorului ieșean Ion N. Oprea, consătean și prieten al acestuia, precum și din povestirile doamnei profesoare Ana Dumitrescu.

Am pătruns însă mai adânc în universal preocupărilor și frământărilor sale după ce am primit, rând pe rând, cele patru volume pe care și-a pus semnătura, cu titlul „**Călător ...prin vârtoarea vremii**”.

Aspectele cu caracter autobiografic, în mod deosebit din primul volum și nu numai, fericit îmbinate cu elemente de ordin politic, social, economic, cultural, militar și de altă natură, de ieri și de azi, ne-au făcut părtași la evenimentele istorice, unele de un real dramatism, pe care autorul le-a cunoscut și trăit până la venerabila vârstă de 96 de ani.

Admirația mea pentru domnul profesor Alexandru Mănăstireanu s-a amplificat în timp, pe măsură ce luam cunoștință de alte și alte aspecte din viața și activitatea sa.

Convorbirile telefonice cu domnia sa erau întotdeauna binefăcătoare....Povestea cu plăcere și însuflețire despre planurile și realizările sale, dar și despre ale altora. Îl preocupa „Academia Bârlădeană” și activitatea celor grupați în jurul acesteia, despre care, nu o dată, mi-a relatat. Mi-a vorbit deseori despre revista acestui for literar-cultural și despre redactorul șef al acesteia, domnul Serghei Coloșenco, pe care îl lauda pentru priceperea, hărnicia și altruismul său.

Optimismul și puterea de muncă, rigurozitatea în tot ceea ce scria, respectarea planurilor pe care și le propunea, atât pentru documentare cât și pentru elaborare erau, în opinia noastră, trăsături definitorii ale domnului profesor Alexandru Mănăstireanu, un adept al „**lucrului bine făcut**”.

Nu se plângea niciodată că ceva ar fi în neregulă privind persoana sa, deși uneori, cunoscând faptul că starea sa de sănătate nu era dintre cele mai bune, îl întrebam despre aceasta. Se eschiva să dea un răspuns tranșant, iar atunci când o făcea, acesta era evaziv.

Cele arătate mai sus și încă multe altele, ne-au îndemnat să-l cunoaștem personal, la domnia sa acasă, la Bârlad...

Am poposit în acest vechi oraș moldav într-o frumoasă zi de septembrie a.c. împreună cu soția mea, Florentina...

Nu ne-am pus problema că ne vom rățăci, în căutarea adresei la care locuia, deoarece chiar primii oameni cu care am venit în contact, îl cunoșteau pe domnul profesor Alexandru Mănăstireanu, semn că bârlădenii, recunoscători pentru ceea ce a făcut pentru comunitatea lor, l-au perceput ca pe o adevărată personalitate a urbei, despre care nimic nu le este necunoscut, nici chiar adresa la care acesta locuiește.

Domnul profesor Mănăstireanu ne-a întâmpinat într-o ținută impecabilă și ne-a poftit în frumoasa și primitoarea sa casă.

După ce ne-a mulțumit că i-am călcat pragul, i-a oferit soției mele „un semn de apreciere și respect”, după spusele domniei sale, un superb buchet de crizanteme din grădina sa, o oază de frumusețe și liniște...

Atmosfera a devenit apoi destinsă, semn că emoția întâlnirii se risipea, lăsând astfel loc unor firești destăinuirii de o parte și de alta...

Începând să-și depene amintirile, domnul profesor Alexandru Mănăstireanu a pătruns în universul propriei familii. Relatările domniei sale emanau frumusețe sufletească, duioșie și emoție, semn că familia, **pe care a divinizat-o permanent**, respectiv soția și fiica, a jucat un rol deosebit în viața sa...

Încet, încet, discuțiile au alunecat și spre alte probleme, precum cele politice, de învățământ, educație și cultură și nu în ultimul rând, economice. Nu avea sufletul împăcat, ca urmare a lipsurilor de tot felul care și-au făcut loc în toate sectoarele societății românești de azi.

Ca veteran, colonel în retragere, domnul profesor Alexandru Mănăstireanu a adus în prim plan fapte și întâmplări din timpul celui de Al Doilea Război Mondial. Cele relatate s-au constituit într-o adevărată lecție de istorie, o lecție a curajului, demnității și onoarei, o lecție a abnegației față de țară și de poporul român, trăitor într-un spațiu mirific, de o rară frumusețe.

Din logica și claritatea narațiunii răzbătea atașamentul povestitorului față de ostașul român și faptele sale, pe care „*nu trebuie să le uităm niciodată*”...

Avea pe masa de lucru la timpul respectiv, un **jurnal de front** al unui veteran de război și o **schită cu privire la conținutul celui de al cincilea volum din ciclul „Călător ...prin vârtoarea vremii”**. Se temea că timpul nu îi va îngădui să le ducă la bun sfârșit... Soția mea, încercând să-i alunge îndoiala, l-a încurajat să-și continue munca la ceea ce își propusese în plan. „Noblesse oblige”, i-a răspuns domnul profesor Mănăstireanu, promițându-i chiar că o va lua coautoare.*

...Ne-am despărțit apoi, cu promisiunea că la anul vom reveni, dar în primăvară, atunci când natura se trezește la viață.

...Timpul nu a mai avut însă răbdare...

Ne vom aminti mereu de domnul profesor Alexandru Mănăstireanu, de noblețea, verticalitatea și neodihna sa, de cel care știa, ca nimeni altul, să se înconjoare de prieteni și să-și facă mereu noi prieteni.

La 40 de zile de la trecerea sa în ETERNITATE, un pios omagiu pentru cel care a fost profesorul Alexandru Mănăstireanu

Dumnezeu să-l odihnească în pace !

* Dintre cele două **obiective** ale planului său de viitor, doar „**Jurnalul de front**” s-a concretizat, fiind trimis la tipar cu doar câteva zile înainte de a ne părăsi. La „**Note de redactor**”, profesorul Alexandru Mănăstireanu nu a uitat să menționeze rolul mobilizator pe care l-a avut soția mea în ducerea la bun sfârșit a acestei interesante lucrări, pe care nu a mai apucat să o vadă tipărită.

COMEMORĂRI - 2011

Mircea COLOȘENCO

NICOLAE LABIȘ – 55 ani de la moarte

În noaptea de 9-10 octombrie 1956, Nicolae Labiș se afla în Delta Dunării, în compania lui Geo Bogza, Lucian Pintilie și a altor creatori de frumos.

În noaptea menționată, a asistat la un moment provocat de revolta pescarilor contra șefilor acestora, la huiduieli și alte cuvinte pline de sarcasm, trăite pe viu de către poet, inspirându-i textul unei Balade (Și vântul de toamnă și noapte și chinuri revine), apărută la 21 octombrie 1956, în presa timpului, integrată în ciclul Lupta cu inerția, din volumul de versuri cu același titlu (București, 1958, p.91-94). La baza ei, se află o variantă inițială – Gânduri pentru pescarii din Deltă (A venit iar toamna cu tălpi vinete de frig), segmentată în patru secțiuni, publicată în Album memorial Nicolae Labiș (1985, p.121-123) și reluată în volumul Nicolae Labiș, Poezii (1989, p.352-355), comentată de poet într-un text cuprins în volumul Moartea unui poet (1972, p.252-253) și de Mihai Stoian, în același volum (p.249-250).

Publicăm aici varianta olografă, aflată în colecția Muzeului Bucovinei din Suceava, Fondul Nicolae Labiș, nr. inv. 187, scrisă cu cerneală, corectată cu creionul.

Gânduri
Gânduri pentru pescarii din Deltă
/ scurte la poem /

1. A venit iar toamna cu tălpi vinete de frig
cu frunzele de toamnă care s-au stors
în bășici de apă și s-au scurs
pe lângă malul de nisip și argilă,
și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

2. A venit iar toamna și a mai rămas
în bășici de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

3. A venit iar toamna și a mai rămas
în bășici de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

La nave, de Labiș,
labișii noaptea de toamnă adună
într-un bășic de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

4. A venit iar toamna și a mai rămas
în bășici de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

5. A venit iar toamna și a mai rămas
în bășici de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

6. A venit iar toamna și a mai rămas
în bășici de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

7. A venit iar toamna și a mai rămas
în bășici de apă și s-au scurs
de apă și s-au scurs în bășici de apă și s-au scurs
și au lăsat în bășici de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs
cu o lăptosă simțire de apă și s-au scurs

Veronica MOROȘANU

Doctor Lucia Genlia Galin, medic șef al orașului Bârlad

În țara noastră și îndeosebi în Moldova de jos se manifestă, de o bună bucată de vreme, o acțiune de evidențiere a ceea ce a fost mai deosebit și merituos în viața socială, politică și culturală din trecut, mai ales din epoca interbelică. Se scot astfel la iveală valori spirituale și mari personalități care prin munca și prin exemplul lor personal pot fi un imbold pentru continuarea tradițiilor culturale și educative ale acestui popor.

Municipiul Bârlad excelează în această privință. Intelectuali tineri și chiar oameni vârstnici, grupați în jurul diverselor publicații, au scos la iveală prin monografiile, articolele în reviste și ziare etc. multe aspecte ale vieții spirituale din trecutul acestui oraș, când domnea o atmosferă de sănătate morală, patriotism devotament și multă responsabilitate civică. O inițiativă lăudabilă din acest punct de vedere o are recent reînființata societate literar-artistică *Academia Bârlădeană*, care prin președintele ei de onoare, prof. univ. dr. și scriitor C.D. Zeletin, și președintele prof. dr. ist. Elena Monu, au inițiat comemorări ale multor personalități din trecutul bârlădean.

Documentarea privitoare la conturul moral al unora dintre aceste personalități a fost ușurată de faptul că însăși viața lor publică a oferit materiale oficiale sau tipărite în publicațiile vremii.

Dar atmosfera de sănătate morală ce domnea atunci în țară nu s-a datorat numai celor care prin natura profesiei și a responsabilităților lor contribuiau la bunul mers al lucrurilor ci și celor care prin munca lor de zi cu zi, poate la fel de importantă, își îndeplineau datoria conștiincios, dar în mod discret. Despre aceștia nu au rămas mărturii scrise, memorii, articole elogioase, diplome de onoare etc. Ei au fost doar oameni serioși, corecți în muncă și devotați cauzei naționale. De astfel de eroi modești se pot da multe exemple de oriunde din țară. În Bârlad, un astfel de exemplu este bine cunoscuta personalitate medicală, doctorul în științe medicale, Lucia Genlia Galin.

Lucia Genlia Galin a ocupat, ca persoană oficială, funcția de medic șef al orașului Bârlad, timp de aproape 20 de ani. Pe lângă această funcție principală a mai prestat activitate de medic consultant de medicină generală la „Corporația muncitorească din Bârlad” și aceea de medic școlar la Liceul de fete Iorgu Radu.

Conștiinciozitatea, capacitatea și corectitudinea cu care se achita de aceste trei funcții au făcut să fie deosebit de apreciată și respectată. Era apreciată și pentru modestia și noblețea caracterului, calități cunoscute de aproape toți cetățenii acestui oraș, care o întâlneau zilnic pe stradă în deplasările pe jos ori cu vehiculele Primăriei (la care avea dreptul), de la o slujbă la alta sau în inspecțiile pe care le făcea pentru asigurarea igienei orașului. Alături de aceste activități mai făcea o activitate socială de ajutorare a copiilor

săraci, prin consultații medicale gratuite la sediul Primăriei Bârlad, unde-și avea cabinetul de medic șef al orașului. Îl avea în subordine pe agentul sanitar Cernătescu, pe asistenta medicală Dumitrescu și pe secretara Tomescu. Cu toții formau o echipă de oameni corecți și serioși în muncă, după exemplul șefei lor. Acea muncă grea, ce i-a fost încredințată prin promovarea în funcția de medic șef de oraș, muncă ce se atribuia doar medicilor de sex masculin, nu a fost lipsită de impedimente și mari eforturi, mai ales în timpul

războiului. Faptul că a fost corectă și devotată cauzei

naționale n-a împiedicat-o să țină piept autorităților atunci când în țară tronau influențe

străine de spiritul tolerant românesc. Astfel,

s-a opus măsurii discriminatorii de a obliga la

muncă suplimentară oameni bolnavi. Fără

nici o ezitare a eliberat certificate medicale

evreilor care erau inapți de muncă. De

asemenea, s-a opus măsurii luate la

nivelul întregii țări, ca evreii să fie

obligați să poarte ecuson distinctiv,

invocând dreptul la demnitate al oricărui

om, așa cum a făcut-o de altfel și vărul ei,

colonelul Radu Galin din Președinția

Consiliului de Miniștri, în timpul

războiului, care a obținut de la Mareșalul

Ion Antonescu renunțarea la acest ordin

de umilire a evreilor. A fost prezentă în

orice loc și în orice moment când în urma

bombardamentelor rusești, alături de poliție

și jandarmi, trebuia să supravegheze ridicarea

morților și răniților. La pătrunderea trupelor

rusești pe teritoriul țării noastre, în loc să se fi

refugiat din timp, cum au făcut celelalte autorități, a

stat la datorie până în ultimul moment, ca să se asigure de

ridicarea răniților și morților. Un căruțaș inimos, știind că și

ultimul tren din Moldova s-a retras, a venit s-o caute

oferindu-se s-o ia cu căruța lui ca să o salveze din fața

puhoiului rusesc. Așa s-a refugiat dr. Lucia Genlia Galin, în

seara zilei de 21 august 1944, luând cu ea pe femeia sa de

serviciu și poate un geamantan, pe drumuri anevoioase spre

provinciile neocupate de armata rusă învingătoare.

A funcționat în continuare sub regimul comunist în

perioada grea ce a urmat, când funcția de medic șef de oraș i-a

cerut deseori mai eforturi. De exemplu, când trenuri pline cu

deținuți sași treceau spre U.R.S.S. și, indiferent de oră,

medicul șef de oraș trebuia să fie prezent la gară să controleze

starea deținuților.

A lucrat până la vârsta pensionării (1951), dar

sănătatea i-a fost puternic zdruncinată, căzând la pat pentru

mai multă vreme. A fost recuperată aproape total datorită

interesului pe care i l-a acordat acad. prof. dr. Ana Aslan, în

nou înființatul Institut de Geriatrie, condus chiar de aceasta,

din București.

Lucia Genlia Galin s-a născut la Bârlad la 5 august

1890, fiind al șaselea copil din cea nouă ai familiei Galin.

Mama, Maria Galin, născută Mircea, făcea parte dintr-o

familie de filantropi, fiind nepoata Mariei Gâlcă, donatoarea

→

școlii Maria Gâlcă și a aripilor „Maria Gâlcă” a spitalului Beldiman, ambele din Bărlad. Tatăl, Ioan Galin, făcea parte dintr-o familie de patrioți bucovineni care a dat țării câteva nume de vază, ca Sergiu Celibidache, dirijor de marcă, ilustru în lumea întregă. A fost profesor de științe naturale la Liceul Gh. Roșca Codreanu din Bărlad. Era apreciat de colegi pentru bunătatea lui sufletească și pentru devotamentul său pentru școală. Deși suferind de inimă, a activat până în ultimul moment, murind la vârsta de 43 ani, în timpul orele de curs.

La Institutul de Geriatrie și Gerontologie București

Lucia Genlia Galin, după absolvirea școlii primare din Bărlad, a urmat Școala Centrală de fete din București, căci mama sa a ținut ca două dintre fetele sale, Lucia Genlia și Florica Eugenia (măritat Moroșanu) să aibă parte de cea mai bună pregătire. Într-adevăr, Școala Centrală de fete din București a fost o școală de elită, fiind patronată de Regina Maria prin intermediul Clotildei Averescu, soția Mareșalului Alexandru Averescu. E interesant de știut că în acea școală se predă și limba italiană, în plus față de limbile franceză și germană. Facultatea de medicină a urmat-o la București, fiind singura fată dintr-o serie de viitori medici vestiți ca: Vintilă Ciocâlțeu, care a devenit decan al Facultății de Medicină București, Tomescu, devenit Ministru al sănătății în timpul războiului, Marius Nasta, marele pneumolog al medicinei românești, Victor Papilian, decan al Facultății de Medicină din Cluj, prozator, dramaturg și director al Operei din Cluj. Despre foștii profesori, Lucia Genlia Galin pomenea adesea de Victor Babeș, marele microbiolog. După terminarea facultății și a doctoratului, susținut în anul 1920, s-a stabilit în orașul de baștină, unde a profesat ca medic, încheindu-și cariera ca medic șef de oraș. Odată cu pensionarea, a fost ținută la pat de o boală grea. A fost salvată și recuperată aproape complet la Institutul de Geriatrie din București, unde acad. prof. dr. Ana Aslan i-a aplicat un tratament susținut cu gerovital, medicament a cărui invenție i

se datorează chiar acesteia. A mai trăit 30 de ani la Institutul de Geriatrie București, unde un timp a putut face față chiar unor activități medicale. S-a stins din viață la 21 ianuarie 1984, la venerabila vârstă de 94 de ani, fiind în mormântată la cimitirul Pantelimon 2 din București.

Medicul doctor Lucia Genlia Galin a trăit modest și demn. Nu a fost căsătorită și nu a avut copii. Ultima perioadă a vieții i-a fost tristă, deoarece a rămas fără locuință. În timpul bolii, când se credea că nu va supraviețui, un frate i-a lichidat modesta gospodărie din Bărlad, de pe malul râului Bărlad, prin vânzarea unei părți din casă și teren, iar cealaltă parte a fost lăsată prin testament femeii care a slujit-o mai mulți ani. Actualmente această mică moștenire, plus un teren aferent atribuit de Primărie, i-a revenit profesoarei de istorie Maria Marin (născută Balaban), care a fost botezată de Lucia Genlia Galin și care a avut șansa să trăiască până la vârsta de 6 ani în preajma și sub influența binefăcătoare a nașei sale de botez. Nici una din rudele apropiate nu a fost în stare s-o ajute la nevoie, toate având situații precare, datorate persecuțiilor comuniste din acea perioadă.

Rafael-Tudor LUPAȘCU

LA MULȚI ANI, MĂICUȚA MEA!

O rază de soare,
O rază de speranță
Aș vrea să-ți dăruiesc
De ziua ta.

Pe cer apare luna
Rece, tristă-ngândurată.
Apoi apare soarele
Și-alungă noaptea toată.

Mamă, tu mi-ai dat viață,
puterea de-a gândi;
Iar eu te voi iubi
Atât cât voi trăi.

De ziua ta
Mulți ani eu îți doresc
Și să nu uiți că
„Te iubesc”.

TRANDAFIRUL ȘI IUBIREA

Trandafirul
E-o rază caldă de iubire.
Un trandafir
Eu îți dăruiesc
Si poate-ai să-nțelegi
Că te iubesc.

Tu ești frumoasă
Ca soarele
Ce-ți mângie inima.

„Te iubesc”
Îi spun lui.
Și el la fel îmi spune
Din partea ta:
„Te iubesc, dragostea mea”.

Facultatea de Medicină - București
Rândul I, loc. 2: Clotilda Averescu, soția mareșalului Averescu;
loc.3: Regina Maria a României; Rândul III, loc.5: studenta Lucia Galin.

NANI-NANI

Text original de Iulia HASDEU

Tradus de B. P. HASDEU și de Th. Speranția, cu musica de G. ȘTEPHĂNESCU

BERCEUSE ROUMANIE

pour Julie HASDEU

Nani, nani, dors, cher trésor,
Cher trésor de ta mere,
Bercé par tes beaux songes d'or
Dans ta couche légère.

Sur ton front lange radieux
En souriant se penche,
Et frole doucement tes yeux
Avec son aile blanche.

Nani, nai, va, dors toujours!
Dors tandis que je veille.
Je vois ta lèvre, o mes amours,
A la fraise pareille,

Qui s'ouvre et se referme encor,
Qui sourit et respire,
Comme on voit au grand soleil d'or
Une rose sourire.

Les épis penchent, alourdis,
Leurs tetes paresseuses
On sent des parfums attiédés
Flotter dans les yeuses.

La nuit qui descend lentement
Enveloppe la plaine
Et répand langoureusement
Dans les airs son haleine.

C'est l'heure ou l'oiseau s'assoupit,
Fermant son oeil mobile,
Ou le noir corbeau se tapit
Dans quelque obscur asile.

C'est l'heure ou la chauve-souris
Erre dans la nuit sombre,
Ou l'on entend les vagues cris
Des chouettes dans l'ombre.

Dors, mon enfant! Du haut du ciel
La lune te contemple.
Ton ame est un pieux autel
Et ton corps est un temple.

Ton sommeil est calme et serein,
Ta mère te l'envie:
Dors, sans connaitre le chagrin,
Sans souci de la vie!

Nani, nani, dors, cher trésor,
Cher trésor de ta mère,
Bercé par tes beaux songes d'or
Dans ta couche légère.

CÎNTEC DE LEGEN

De Iulia HASDEU

Tradus din franțuzește de B. P. HASDEU

Nani, nani, dormi, odorașul scump, al mamei odor!
În culcușul teu, de vise ceresci legemat ușor!
Înger luminos peste fruntea ta s'apleca zâmbind
Ș'aripa'i de-argint pe-ai tei ochișori îi atinge blând!

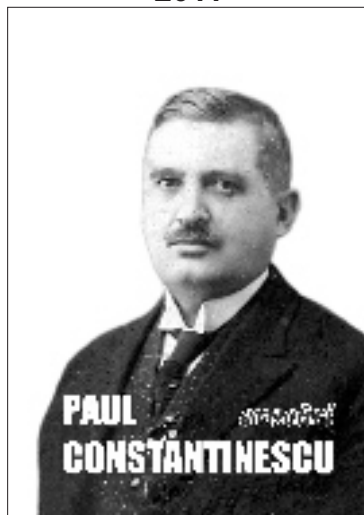
Nani, nani, dormi netulburat, pe când eu voiu sta
De-a-dragul privind rumenele fragi pe gurița ta:
Iat'o s'a deschis, iat'o iar s'a strâns gingașul boboc –
Un trandafirăș vesel zâmbitor l'al sorelui foc!

Spicele de grâu par că moțasesc din cap lenevos;
Acolo n stejăriș fâlfe n văzduh fragedul miros,
Noptea n cetinel învâlesce tot de jur-mprejur

Galeș adiind suflu'i recoros e un tainic susur.
Rea pe somn s așterne nchedend ochiul cel sglobiu,
Iar cernitul corb s ascunde pitiș în vr un zid pustiu.
Din ascundeturi iese lilieci sub al noptii țol,
Și din când în cand al bufniței glas cobesce a gol...

Dormi, puiuțul meu, de luna din cer privit drăgălaș:
Sufletu'ți în trup e ca un alter într un sfânt locaș!
Somnul teu aș vrea să fie ș'al meu: somn nevinovat!

Tu dormi fără' să scii al lumii amar ș'al vieții pecat
Nani, nani, dormi, odorașul scump, al mamei odor!
În culcușul teu, de vise ceresci legemat ușor!...

**Cărți apărute la Editura SFERA
2011**

Diana STOICA

Semne poetice. Munte în imaginarul poetic eminescian

Muntele, ipostază a pământului-formă prin excelență, este un semn poetic fundamental la Eminescu, deoarece este simbolul aspirației spre absolut. Imaginarul muntelui provoacă ființa în sensul urcării, al ieșirii din immanent și al parcurgerii traseului spre transcendent. Atunci când ființa umană este purtată de aspirația depășirii propriei condiții, muntele este spațiu al inițierii. Cucerirea muntelui poartă cu sine emblema titanismului, marcând condiția geniului. De asemenea, muntele este definit prin raportare la coordonata axială adânc-înalț proprie construcției sale geologice, descriind astfel două direcții de transcendență: este spațiu chthonian, imagine a pământului care urcă din adânc, și este spațiu solar, care asigură legătura cu cerul.

De aceea, în poemele mitice, muntele este reprezentare a unui spațiu sacru care configurează ideea permanenței mitice. În această ordine de idei, muntele devine imagine fundamentală în jurul căreia se construiește imaginarul Greciei și al Daciei, civilizații recreate în perspectivă poetică în poemul *Memento mori*. Muntele dacic, întâlnit și în alte poeme mitice eminesciene, *Povestea magului călător în stele* sau *Călin Nebunul*, de inspirație folclorică, marchează sacralitatea și transcendența, fiind centru al lumii. Într-o primă ipostază, este element al genezei, căci Grecia, creată prin imaginea muntelui, se naște din mare întemeiată prin cântec orfic. Muntele, axă a lumii, comunică misterul genezei, sfidând prin măreție zeei din ceruri:

„O, lăsați să moi în ape oceanici a mea liră! /.../
Să înalț munții Greciei, scânteind muițați în soare,
Cu dumbrave prăvălite peste coaste răzătoare
Și cu stânci încremenite printre nouri de purpur.
Peste văile adânce repezite-n regioane
Nourate, stau ținute templele multicolore,
Parcă munții-n braț de piatră le ridică și le-arat
Zeilor din certiuri.” (O. IV, 116)

Geneza orfică este întemeiată pe primordialitatea apei, Grecia se naște din adânc de mare, și a pământului în ipostaza muntelui care, prin natura sa geologică, sugerează permanența creației, căci „muntele care străpunge apele primordiale este imaginea consacrată a creației”¹:

„În albastru-adânc, în marea cerului cea liniștită,
Răpăd munții cu tărie fruntea lor încremenită” (O. IV, 119)

Tot așa, Dacia are în centru „palatul Dochiei din stânce sure”, ai cărui „stâlpi-s munți de piatră, a lui streșin-o pădure” (O. IV, 123) Geografia urieșească așază Dacia într-un timp mitic, materia dură fiind semn al unei rezistențe cosmice. Călătoria Dochiei „-n văi aurie” (O. IV, 127) este un drum invers spre originile civilizației dacice, „spre începutul nesfârșit al istoriei [...] în spiritul reprezentării mitice a începuturilor lumii”²:

„Și din ce în ce mai mândre, mai înalte mai frumoase
Sunt pădurile antice, ele-ngroapă-ntunecoase

Cu-a lor vârfuri munții mândri, stâncile ce-n cer se-ntind.” (O. IV, 128),

al cărei nucleu este un alt spațiu al pietrificării, muntele solar:

„Dar cât ține răsăritul se-nalț' un munte mare –
El de două ori mai nalt e, decât depărtarea-n soare –
Stâncă urcată pe stâncă, pas cu pas în înfinit
Pare-a se urca – iar fruntea-i, cufundată-n înălțime,
Abia marginile-arată în albastru-ntunecume:
Munte jumătate-n lume jumătate-n înfinit.” (O. IV, 129)

Muntele dacic rupe echilibrul spațio-temporal prin unirea cu cerul, căpătând astfel o dimensiune transmندانă. Prin sugestia rezistenței, dar și a mișcării ascensionale, muntele are funcția de a

asigura comunicarea terestruului cu cosmicul.

Muntele, acest topos al persistenței, este lăcașul Timpului însuși:

„Pe acea poartă din munte iese zori în coruri dalbe, /.../
Pe-acolo soarele-și mână car cu caii arzători,
Pe-acolo noaptea răsare blondă lungă argintoasă
Și popoarele de stele ies în roiuri luminoase.” (O. IV, 130)
În muntele solar locuiesc zeei Daciei care
„În a oamenilor lume scările de stânci coboară – /.../
Și pe negre stânci trunchiate stau ca-n tron în verde lume
Și din cupe beau aurăcu de neguri albe spume,” (O. IV, 130)

Astfel muntele, construit pe principiul pietrificării, din roci fundamentale – stânci granitice –, este și lăcașul zeilor care ființează într-o perfectă armonie cu ființele muritoare, evocând timpul mitic al începuturilor:

Ficțiunea poetică a mitului geto-dac are în centru cetatea Sarmisegetuza, imagine-simbol al unui lăcaș sacru. Rădăcinile înfipte adânc în munte, construcția înaltă care sfidează înălțimile cerești crează sugestia întoarcerii spre primordialitatea mitului, într-o imagine unică a cetății care transcende istoria:

„Înrădăcinată-n munte cu trunchi lungi de neagră stâncă,
Răpezită nalt în aer din prăpastia adâncă,
Sarmisegetusa-ajunge norii cu-a murilor colți;” (O. IV, 138)

Elementele care definesc structura imuabilă a cetății sunt manifestări ale elementului primordial pământ, *munte*, *neagră stâncă*, *prăpastia adâncă*, elemente ale genezei, care intră în relație cu elementul aer, prin cucerirea înălțimilor cerești. Cetatea dacică, cu rădăcina în munte, element al chthoniei, și vârfurile în cer, devine o cetate cosmică, marcând astfel statutul nemuritor al dacilor care poartă însemnele naturii veșnice:

„Duci-s nalți ca brazi de munte, tari ca și săpați din stâncă. /.../
Tari la braț și drepti la suflet și pieptoși, cu spete late,
Coifuri ca granit de negre au pe frunte așezate
Și-a lor plete lungi și negre pe-umeri cad de semizeu.” (O. IV, 139)

De asemenea, aceeași imagine a cetății o întâlnim și în timpul fabulos al basmului. Cetatea împăratului Roș din *Călin Nebunul* este fixată pe aceleași coordonate spațiale ca și cetatea dacică:

„Înrădăcinată-n munte cu trunchi lung de neagră stâncă,
Răpezită mult în aer din prăpastia adâncă,
A-mpăratului cel Roșu stă măreața cetățuie,” (O. VI, 29)

Muntele în calitatea sa de spațiu sacru, are menirea de a individualiza cetatea/castelul, imagine a înaltului care urmează un stil gigantic, geologic și fabulos:

„Pe aripi de munte și stânci de asfalt
Castelul se-nalță, se-ncruntă” (O. IV, 27)

„Mai stă-nrădăcinată-n munți de piatră, /.../
Cetatea-mi veche Sarmisegetuza?” (O. IV, 105)

Derivând din calitatea sa de spațiu sacru, muntele reprezintă statutul personajului excepțional, al geniului, și care trezește întodeauna visul depășirii materialității. Cucerirea muntelui înseamnă depășirea coordonatelor materiale ale existenței:

„Pe muntele gigantic ce fruntea și-o strecoară
Prin nori până la soare – trăește-un bătrân mag.
Când încă eram tânăr el tot bătrân era:
Al vremilor curs vecinic nu-l poate turbura. /.../
Și cine-enigma vieții voește s-o descue
Acela acel munte pe jos trebui să-l sue.” (O. IV, 154-155)

Parcurgând proba geologicului ca drum al cunoașterii, fiul de împărat din *Povestea magului călător în stele* trebuie să înfrunte

dezlănțuirea elementelor care par să zdruncine muntele magului:

„Furtuna la caru-i lungi fulgere-nhamă /.../
Și grindini cu gheața cu ghemuri de rodii
Se sparg de a stâncilor coaste de fier
Și-n ceruri se-ncurcă auritele zodii” (O. IV, 156)

Înfruntarea elementelor dezlănțuite, cu viziunea unei furtuni apocaliptice în care norii capătă consistență minerală, iar cosmosul pare în agonie, descrie voința ascensională a fiului de împărat al cărui traseu ascendent este marcat de principiul luminii:

„Prin noaptea bătrână, ursuză, voinică,
Prin nori ce se clatin, se luptă, se sparg,
Feciorul de rege trecea fără frică –
Pe munte lucește o flacăra mică
Cu raze ce taie-ntuneric larg.” (O. IV, 157)

Iar în interiorul muntelui inițiat e peștera magului, locuința care evocă drumul spre interiorul pământului, de asemenea tot un spațiu al transcenderii, magul fiind purtător al unor practici arhetipale care fac posibilă intrarea în comuniune cu forțele htoniene:

„În munți ce puternici din codri s-ardică,
Giganți cu picioare de stânci de granit,
Cu fruntea trăsniță ei norii despică
Și vulturii-n creeri palate-și ridică
Ș-uimiți stau în soare privindul-întit. //
Acolo prin ruini, prin stânci grămădite
E peștera neagră a Zăhastrului mag;” (O. IV, 156)

Preotul cel păgân din *Strigoii* trăiește în munte „Picioarele lui vechie cu piatra-mpreunate” (O. I, 93), sfidând legile organizării lumii fenomenale prin cunoaștere. Cunoașterii lumii în esența sa, consubstanțială cunoașterii divine, stă în legătură cu materia dură care ascunde ideea genialității creatoare. De aceea, coborârea în lăuntru muntelui, în adâncimea încăperilor subterane:

„În poarta prăbușită ce duce-n fund de munte,
Cu cârja lui cea vechie el bate de trei ori” (O. I, 93)

parcurgând astfel un ritual magic, este proprie doar personajelor care posedă misterul inițierii în dimensiunea htoniană. „Magul de zile vecinic” supune lumea la o nouă geneză, dând viață reginei dunărene pentru a împlini o iubire dincolo de moarte.

Ca și în *Strigoii* și magul din *Povestea magului călător în stele* este un mag htonian care sălășluiește în interiorul muntelui, astfel că imaginea muntelui este legată de ritul inițierii și de capacitatea comunicării cu puterile din interiorul pământului:

„Dar el din a lui munte în veci nu se coboară,
Căci nu vrea ca să piardă din ochi a lunei căi” (O. IV, 155)

Magul are și o natură celestă, căci imaginea lui domină și simbolismul înălțimilor cerești:

„Deasupra-ăstui munte cu fruntea sterpită,
(...), deasupra de lume, deasupra de nori” (O. IV, 156)

chiar dacă locuiește în lăuntru muntelui:

„Acolo prin ruini, prin stânci grămădite
E peștera neagră zăhastrului mag;” (O. IV, 156)

se întâmplă astfel în ambele direcții. De asemenea, personajul excepțional care parcurge proba geologicului, ca drum al cunoașterii, prin asumarea materialității, feciorul de împărat este inițiat prin cucerirea celor două drumuri inițiatice ale muntelui, adânc-înalt, dar și spre interior:

„Ș-apoi pe jos de-acolo, eu muntele-am să sui” (O. IV, 155)

„Urmează-mi în munte, în salele-mi mari, (...)
El zice ș-alene coboară la vale” (O. IV, 165)

Așadar, inevitabil, muntele are rolul de a marca statutul personajului, al celui în care Domnul a pus „nemargini de gândire”.

Nu întâmplător, în încercarea de mitologie românească, *Genaia*, lumea este întemeiată pe armonia muzicală, iar materia geologică este înzestrată cu atributul gândirii:

„Când a născut Dumnezeu cântecul vânturilor,

gândirea stâncilor, ca omul ce va privi la ele din ele să
formeze ideile sufletului său” (O. IV, 462).

Muntele, atunci când implică un antropomorfism al materiei, exprimă sugestia absolutului, creând imaginea gândirii geniale, a orgoliului creator. Elena Tacciu, în studiul asupra muntelui din lucrarea *Eminescu. Poezia elementelor*, interpretează această ipostază, însoțită de sintagma „frunții gânditoare”, din perspectiva „Complexului lui Atlas”, ca simbol titanian, formulă memorabilă a lui Gaston Bachelard, care pornește dintr-o nevoie de transcendere prin datele obiective al universului fizic.³

„Munții de vecinici gânduri ridicând
A lor trufașă fruunte către cer:
Cu nepăsare ei privesc la toate”(O. IV, 86),
„În lumea adormită lumina când răsare /.../
Cu raze-ntâi atinge a geniilor munți” (O. IV, 474)
„O, munții cu-a lor frunte gândindă-n nouri creți,
Când se-ncunun cu raze, ai zilei sunt profeți,” (O. IV, 474)
„Să tot privesc la munte în sus cum se ridică,
Pierzându-și a sa frunte în negură de nori.” (O. I, 6)

Muntele, ca imagine primordială a creației, ia naștere ca urmare a forței creatoare a cântecului orfic. În acest sens, în *Luceafărul* Demiurgul îi oferă lui Hyperion atribute ale genialității, unul dintre ele fiind genialitatea orfică:

„Vrei să dau glas acelei guri
Ca dup-a ei cântare
Să se ie munții cu păduri
Și insulele-n mare?” (O. I, 178)

Astfel muntele se supune principiului orfic, devenind mărturie a cântecului care reîntemeiază Lumea. Pe de altă parte, însă tot în perspectivă ontică, poetul își construiește propriul cântec din cele ce culege din armonia Lumii, din unde, din munte, din vale, adunând într-un tot:

„Și toată viața lui, tot ce-a cules
Din unde, din munte, din vale,
Tot sufletu-i june, tot scumpu-i eres
Alunecă-n cântecu-i moale” (O. IV, 100)

Simbolistica montană care poarte atributele materialității eterne, fiind înzestrată cu gândire, se solidarizează cu imaginea ființelor înzestrate cu har sau a zeităților:

„Eliad(...)
Munte cu capul de piatră de furtune detunată”(O. I, 31)
„Nalți suntem noi munții – zise-un vechi Carpat -
Dar el e mai mare, că ni-i împărat” (O. IV, 7)
„El văzu capul lui Joe, cum l-apus de soare-n vale
Vezi un vârful de munte negru scris cu raze triumfale” (O. IV, 137)

Muntele, element al unei geografii primordiale, organizează și geografia politică. Limitele cuceririi politice sunt limitele materiei geologice:

„Iar în patru părți a lumii vede șiruri munții mari” (O. I, 142),
„Umbra arborelui falnic peste toate e stăpână” (O. I, 144),
„Ce cu plugul și cu spada ați întins moșia voastră
De la munte pân' la mare și la Dunărea albastră” (O. I, 149)

Muntele este astfel și în spațiul istoric principiu organizatoric.

Muntele este așadar o imagine poetică ce se constituie în reprezentare a unui spațiu sacru ce adăpostește omul/poporul ales, marcându-i statutul.

Note:

1. Petronela Găbureanu, *Munte*, în *Dicționarul limbajului poetic eminescian. Semne și sensuri poetice. II. Elemente primordiale*, coord. Dumitru Irimia, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2007, p. 158.
2. Eugen Todoran, *Mitul românesc la Eminescu*, în *Studii de folclor și literatură*, București, Editura pentru Literatură, 1967, p. 593.
3. Elene Tacciu, *Eminescu...*, op. cit., p. 25.

Costin CLIT

Geografi contemporani: prof. univ. dr. Vasile Băican

Vasile Băican, născut în orașul Huși, județul Vaslui, la 10 noiembrie 1940, fiind fiul lui Vasile și Aurica, rămâne orfan de război din 1942. Este căsătorit cu Dorica, în 2003 deținea calitatea de bibliotecar-șef la Filiala de biologie a Bibliotecii Central Universitare din Iași. Împreună au doi copii: Irina și Cătălina.

Urmează cursurile Școlii elementare de 7 ani (fosta Școală de băieți nr. 1, pe locul căreia este construit astăzi localul Școlii nr. 3) din orașul Huși, în anii 1948-1955, apoi ale Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” din orașul Breaza, județul Prahova între anii 1955-1959. De la această instituție militară i-a fost eliberată diploma de maturitate cu nr. 49265 din 1 noiembrie 1960. Angajat civil la Unitatea Militară din Huși (activează ca bibliotecar, responsabil B.D.S. și agitator cultural), se înscrie la Facultatea de Biologie-Geografie, secția Geografie fizică, din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, ale cărei cursuri le urmează în perioada 1 octombrie 1961- iunie 1966.

În urma examenului din 25 ianuarie 1971 a fost admis la doctorat, specialitatea Geografie fizică, având drept conducător științific un alt hușean, prof. dr. doc. Ion Gugiuman, iar după decesul acestuia survenit la 29 noiembrie 1990 pe prof. dr. Nicolae Barbu. Teza de doctorat, cu titlul *Geografia Moldovei oglindită în documentele cartografice din sec. al XVIII-lea*, este susținută public la 1 februarie 1992, obținând astfel diploma de doctor în Geografie, Seria J., nr. 1783 din 28 mai 1992. Lucrarea va fi tipărită în 1996 la Editura Academiei Române. Vasile Băican este răsplătit cu premiul „Simion Mehedinți” de către Academia Română, cel mai înalt for științific și cultural din România (nr. 3 / 1, pe 1996, acordat la 11 decembrie 1998).

Funcționează ca profesor stagiar de geografie la Școala generală din Perieni, județul Vaslui (1 septembrie 1966 – 30 septembrie 1967), preparator II la Catedra de Geografie fizică generală (1 octombrie 1967 – 1968), asistent stagiar (1 ianuarie 1969 - 1970), asistent titular (15 noiembrie 1970 - 1984), șef de lucrări titular (15 septembrie 1984 -1992), conferențiar (15 februarie 1992- 1997) și profesor titular (din 13 februarie 1997). De-a lungul carierei sale, începând cu 1969, a predat diverse cursuri: „*Cartografie- Topografie*”, la profilurile Geografie, Geografie – o limbă străină, Geografie-Știința mediului, Ecologie (Facultatea de Biologie); „*Topografie și desen tehnic*” la secțiile de Geologie și Geochimie; „*Cartografie tematică*”, la profilul Geografie; „*Geografia regională a României*” la profilurile Geografie, Geografie – o limbă străină, Geografie- Știința mediului; „*Aerofotinterpretare geografică*” la profilul Geografie, lucrări practice; „*Geomorfologie, Geografia populației și Geografia continentelor*”, lucrări practice, la profilul Geografie.

În timpul activității sale îndeplinește și o serie de sarcini specifice învățământului universitar: îndrumător de an al studenților geografi (1969- 1990), conducător al tezelor de licență (din 1978) și a lucrărilor pentru obținerea Gradului didactic I în învățământul preuniversitar (25 de lucrări), responsabil – gestionar cu fondul de hărți topografice ale

Universității „Al. I. Cuza” din Iași (din 1968), îndrumător al practicii pedagogice (1975-1992).

Se remarcă ca director a diverse granturi, cu teme complexe: *Atlasul geografic informatizat al Moldovei* (1997- 1998), *Metodele de sisteme informaționale geografice pentru documentarea proiectelor de organizare a teritoriului și dezvoltare durabilă – aplicație în județul Botoșani* (1998), *Revigorarea funcției practic – aplicative a învățământului geografic universitar din România*, încheiat cu Banca Mondială (1998-2000).

Activează ca membru al Societății de Științe Geografice din România începând cu anul 1967. Participă la numeroase simpozioane științifice.

Autor de prestigiu în domeniu, realizează, personal sau în colaborare, 75 lucrări științifice, dintre care 35 sunt publicate, la care se adaugă și participarea la realizarea a 27 de contracte și convenții de cercetare științifică, prin care s-a urmărit: caracterizarea geografică complexă a județului Vaslui, cunoașterea condițiilor climatice ale orașelor Huși și Bârlad,

valorificarea resurselor naturale locale din raza a diverse localități, raionarea pedoclimatică, bonitarea și caracterizarea tehnologică a terenurilor agricole, realizarea unor observații asupra evoluției fenomenelor geohidromorfologice, cunoașterea cadrului natural și a posibilităților de exploatare a apelor minerale, în vederea unor posibile amenajări turistice sau urmărirea evoluției nivelului hidrostatic în timp îndelungat și realizarea unor hărți turistice pentru unele regiuni montane din lanțul Carpaților Orientali. Contribuie la efectuarea unor ridicări topografice pentru realizarea planurilor topografice ale teritoriului Grădinii Botanice din Iași și al Stațiunii de Cercetări Geografice „Stejarul” din Pângărați, județul Neamț. După admiterea la doctorat din 1971 acordă o atenție deosebită cartografiei și geografiei istorice. Contribuie la realizarea unor lucrări din domeniile geografiei populației și așezărilor, climatologie urbană, geografia mediului.

SEMNAL

Anica FACINA**MICROPOEME - PETITS POÈMES**

Mesteacănul alb
în fața casei mele
Stăpân pe vise

Cupe albastre
gențiana în floare
Toast luminii

Lecție de zbor
cocostârcii scriu cercuri
Vara pe ducă...

Floarea-soarelui
privindu-mă în față...
Ochiul Domnului

Îndrăgostii
sub clarul de lună
Noaptea-bun sfetnic

Soarele toamnei
rășini lichefiate
Nașterea ambrei

Nisipuri galbene
vuietul mării sub cer
Imensitate...

Le bouleau d'argent
au seuil de ma demeure
Maître des rêves

Des coupes bleu ciel
la gentiane fleurie
Éloge du soleil

Une leçon de vol
les cigognes font des ronds
L'été s'en allant ...

Fleur de tournesol
le regard rivé sur moi...
En oeil du Seigneur

Tous ces amoureux
sous le beau clair de lune
La nuit porte conseil

Soleil d'automne
résines liquéfiées
Et l'ambre naissant

Des sables dorés
la mer grondant sous les nues
Cette immensité...

*Version française de
Elena Popoiu*

Vasile FETESCU**Sfârșit de septembrie**

Mi-am dat binețe
Cu soarele
Care și-a mai pierdut
Din trufie și ardoare,
Îmi scald privirile
În lumina blândă
A unei dimineți
De răpciune,
Admir fascinat
Coloritul mirific al frunzelor
Ce părădesc triste
Crengile copacilor.
Acum,
Când s-a îmbălsămat
Înconjurul
Cu parfumul Toamnei,
Mă străduiesc să-l cuprind
Cu mintea
Și să aștern pe hârtie
Nestematele frumuseți
Care,
Cu dărnicie,
Mi se oferă.

Triluri de ciocârlii

Somnul îmi fură
visele
și le dăruiește
muzelor.
Zeițele artelor
le transformă
în melodii
pentru necuprins.
De acolo își iau
ciocârlile
vibrantele triluri
cu care întâmpină
zorii de ziuă.

Spor de frumusețe

Scotocitorii în universul liric
Au aflat
Un fapt
Axiomatic de adevărat
Poezia se naște din idei
Simțiri
Fantezii
Tăceri
Le adaugă parfum
Și muzică
De rimă

Fiori de dragoste
Senină
Slove cu ascuțite înțelesuri
Și tâlcuri
Descoperite
În ale spiritului
Adâncuri
Frumusețea poemelor
Sporește
Cu vibrațiile sufletești
Ale celui
Care
Le citește

Duminică

Zi de duminică
Îmbrățișată de soare
Cu cer azuriu
Și aer îmbălsămat
Cu sărbătoare.
Ulițele satului
S-au împodobit
Cu lume
Cuvincios îmbrăcată
Ce se îndreaptă
Spre lăcașul sfânt
Pentru rugăciune.
Dangătul clopotelor
Răspândește
Vibrantă chemare
La gânduri curate
Și la sufletească
Împăcare.
Ușoara adiere a vântului
Nu vrea
Să tulbure liniștea
Atotstăpânitoare.

Cocor de vis

Gânduri pâclișite
Idei cernite
Neliniști adunate
Din tăceri zbciumate.
Cocor de vis
Sublim de Narcis
Treaptă de timp
Gol de anotimp.
Frânturi de iubiri
Purtate de amintiri
Trecut nenăscut
De aștri pierdut.
Stelele ce pier
Pe-azuriul cer
Luna le adună
Și-și face cunună.

Dr. Iorgu Gălățeanu a fost distins cu premiul „Saloanelor Liviu Rebreanu” la Concursul Național de Proză „Liviu Rebreanu”, ediția XXIX, organizat în perioada 25-27 noiembrie 2011, la secțiunea volume de proză și eseu, pentru volumul „Sub ghilotina vieții”. Felicitări!

Ion POPESCU-SIRETEANU

Eusebiu Platcu

L-am cunoscut în toamna anului 1946 când am devenit, și el și eu, elevi ai Școlii Normale de Băieți din Siret, mutată de la Cernăuți din cauza războiului. Era în clasă cu mine, cuminte, discret, rotunjour. Știam că-i fiu de preot, refugiat din partea ocupată a Bucovinei, văr cu Eugen Platec din Vășcăuți, și el coleg cu noi. Năcut la 11 iulie 1935, fiu al preotului paroh Dimitrie Platcu și al Domnicăi (născută Gherman). În 1940 se refugiază cu familia și cu foarte mulți bucovineni din calea puhoiului rusesc și se stabilește în jud. Dâmbovița. În 1949, la terminarea a 7 clase (între timp avusese loc vestita reformă a învățământului prin care s-au scos limbile străine din școli și religia!), eu am plecat la Timișoara, unde aveam un frate. Doi ani am fost elev al unei școli profesionale de industrie alimentară. Nu m-am interesat de căile urmate de colegii de clasă, dar întâmplător am mai aflat câte ceva despre unii.

Despre Eusebiu (noi îi spuneam Zebi) știam, prin 1956, că este student la Universitatea din București. Atât. Din 1949 nu l-am mai văzut.

La începutul anului 2010 primesc un telefon și persoana care mă căuta era Zebi Platcu. Știa numărul meu de telefon de la poeta Adela Popescu, soția lui George Muntean. Ne-am bucurat de această surprinzătoare regăsire. Fără să ne vedem, am devenit prieteni, pentru că în adolescență eram doar colegi.

Am aflat cu bucurie că Zebi a publicat mai multe cărți (el privește cu rezerve scrierile sale în proză, adică romanele), între care și volumul **Aristarc și alte măști literare**.

Pregătită de mai multă vreme, dar publicată abia în 2008, cartea amintită reunește un număr de studii și articole de istorie literară. Chiru C. Cristea, într-o **Notă asupra ediției**, precizează, între altele, că „volumul de față are un caracter preponderent didactic”. Cartea este gândită a fi de folos elevilor, de aceea are la autorii prezenți câte un **fișier critic**.

La bicentenarul nașterii lui Iancu Văcărescu, Eusebiu Platcu îi evocă figura într-un scurt articol, completat de un **Fișier antologic și critic**, în care sunt amintite volume de poezii ale acestuia, operând și selecția câtorva texte: **O zi și o noapte la Văcărești sau Primăvara amorului**, **La deschiderea teatrului...**, și **Ielele**. Articolul se încheie cu extrase din scrieri despre autor, semnate de Al. Odobescu, G. Călinescu, Eugen Simion și N. Manolescu.

Ion Heliade Rădulescu este o „Fire fantastă, cufundat în lecturi mitologice, compune versuri de pe băncile școlii, simțindu-se predestinat a călăuzi și lumina neamul căzut în sclavie și întuneric”. Poemul **Zburătorul** este „capodopera liricii lui Heliade și o piesă antologică a literaturii române”. El este „primul poet care asimilează organic o sursă populară într-o creație proprie, potențând-o la nivel de capodoperă”. Platcu subliniază „plasticitatea extraordinară a limbajului

viu, colorat, expresiv, specific literaturii populare”. Eminescu aprecia în chip deosebit contribuția lui Heliade la dezvoltarea literaturii și limbii literare.

O cercetare foarte serioasă este cea dedicată lui B. P. Hasdeu și anume **satirei politice** (p. 25-52). Sunt prezentate ziarele și revistele satirice și științifice publicate de Hasdeu. Lucrarea lui Eus. Platcu se încheie cu alegerea cărturarului, în 1877, ca membru al Academiei Române și numirea sa ca director al Arhivelor Statului. Recunoscându-i-se valoarea științifică a scrierilor, i se crează, la Universitate, o catedră specială.

Eusebiu Platcu admite că **Amintiri din copilărie** de Ion Creangă este un **bildungsroman**. Una dintre sursele umorului lui Ion Creangă este limba care îi îngăduie scriitorului să folosească o seamă de cuvinte din graiul său natal și să le facă loc în literatură. Cu îngăduință și umor, sunt prezentate personaje din lumea satului și din cea a clericilor, fiecare cu trăsăturile sale caracteristice. Dintre toate personajele, mama este figura omniprezentă, copilul Ion fiind „sânge din sângele ei și carne din carnea ei”.

Ocupându-se de Ioan Slavici, Eusebiu Platcu realizează o privire **sintetică**, constatând că opera acestuia „impresionează prin întindere și varietate”, cu „pagini de adevărată monografie rurală”. Fiind un „analist profund, capabil să sondeze sufletul uman dincolo de zărilor limpezi ale conștiinței, Slavici se dovedește în multe privințe un înaintaș al lui Rebreanu”, cu eroi „sobri și tăcuți”, „bântuiți de pasiuni puternice, de simțăminte arzătoare și avânturi de senzualitate, traduse prin reacții violente. Ei se închid în sufletul lor, dar clocotul interior al pasiunii iese la iveală pe neașteptate”.

După o bibliografie greu de cuprins, studiul lui Eusebiu Platcu despre Eminescu (p. 77-132) nu poate veni cu noutăți, ci doar cu o nouă ordine a prezentării ideilor și cu un lexic ușor primenit de neologisme. Se poate vedea bogăția lecturilor lui Platcu și puterea lui de a le înțelege și a le folosi. El are în atenție „Izvorul tainic al efluviilor eminesciene”, visul romantic, virtualitățile dramatice în erotica eminesciană, structurile shakespeariene în drama istorică eminesciană. Cercetarea aceasta se încheie cu un capitol intitulat **Eminescu în viziune călinesciană**, bogat în observații și constatări. „Zăbovind vreme îndelungată printre manuscrise pe care le citește cu o largă comprehensiune, mutând treptat accentul de pe antume pe postume, G. Călinescu descoperă un alt Eminescu decât cel știut până atunci”, iar în **Viața lui M. Eminescu** (1932) „ficțiunea este continuu disciplinată de rigorile documentului” (p. 110). Această carte, elogiată de marii critici ai vremii, între care Ibrăileanu, devenea, cum s-a și spus, „Monumentul cel mai impunător ce s-a ridicat până

astăzi lui Eminescu” (Ibrăileanu), iar Călinescu ne spune că **Viața...** „nu este decât temelia pe care se ridică cercetarea asupra operei lui Eminescu” (p. 111).

În continuare, Eusebiu Platcu prezintă o discuție – interviu, înregistrată pe bandă de magnetofon, cu prof. Al. Piru în Anul centenarului morții lui Eminescu și o întâlnire a lui Al. Piru cu elevii unui liceu din Târgoviște. Revenirea lui Al. Piru între elevii aceluiși liceu, unde profesor de limba română era Eus. Platcu, a fost un eveniment însemnat în viața acelei școli, cu care prilej am aflat ce știam demult, că „Poezia lui Eminescu se naște din „toate sevele” pământului românesc” (p. 121). Studiul se încheie cu un **fișier critic** în care sunt cuprinse extrase din cele mai serioase scrieri despre opera poetului: G. Ibrăileanu, G. Călinescu, Vladimir Streinu, Pompiliu Constantinescu, Șerban Cioculescu, Tudor Vianu, Eugen Simion, Nicolae Manolescu, Alain Guillermon.

Studiul intitulat I. L. Caragiale (p. 133-188) are în atenție începuturile teatrului românesc, până la autorul **Noștii furtunoase**.

Ion Minulescu este „figura pitorească a unui trubadur romantic travestit în cosmopolit ostentativ”, „predispus la vorbărie și glumă, dezinvolt”, care „rostogolește avalanșe de neologisme frapante, asocieri bombastice și formulări teribiliste”. Poetul era „un tainic fluid de frumusețe, mai cu seamă inteligență (...) mimând hilar demagogia sentimentală” (p. 189). El „sorbea cu nesațiu și rusticitate, și sevele îmbătătoare ale văilor adânci și miresmele piscurilor” (p. 194). Prezența lui la băile de la Vulcana a rămas, până azi, în memoria unor localnici.

În sfârșit, ne oprim la capitolul dedicat lui George Călinescu (p. 217-273) în care este urmărită evoluția criticului spre istoricul literar.

Ca și Heliade altădată, și Călinescu se consideră chemat să îndeplinească un mare rol în cultura românească, „El simte presiunea unui nimb, aude glasul imperativ al unei răspunderi, al unui legământ”. Se îndoiește de unele afirmații ale lui Titu Maiorescu, anulează prin caricatură estetica lui Mihail Dragomirescu. „Tot ce i se servește drept adevăr îi trezește bănuiala, îl mobilizează polemic” (p. 222, 224). Începe și desfășoară, pe parcursul a două decenii, o polemică acidă cu Eugen Lovinescu.

Vorbind despre G. Călinescu, Eusebiu Platcu arată că „Fiecare generație, indiferent de unde, are sentimentul obsedant că dobândirea propriei sale afirmări este condiționată în primul rând de înfrângerea, anularea sau depășirea generației premergătoare”, iar Călinescu arată că „la fiecare etapă a istoriei politice, tânărul român suferă de lipsa de prestigiu a culturii naționale în afară și se leagă s-o ducă la apogeu” (p. 229).

Campania lui Călinescu împotriva lui Lovinescu „trădează (...) enervarea, disperarea de a nu reuși să dezumfle autoritatea criticului”, dar este și admirativ când constată la Lovinescu „înaltă urbanitate ideologică” și că acesta „atacă ideea ocolind omul” (p. 235).

La sfârșitul unui studiu amplu dedicat criticului de la „Sburătorul”, G. Călinescu scrie: „d-l Lovinescu rămâne cel mai mare critic, dacă nu unicul, pe care, până în prezentm l-a avut literatura română, prim monument într-o galerie de socluri”. De la Lovinescu, „mulți au învățat să scrie mai bine”.

Cu îndreptățire spune Eusebiu Platcu: „prin presiunea personalității sale, era un ins incomod, care nu accepta jugul

patronajului nimănui. Era făcut să conducă, nu să primească indicații” (p. 244). Cercetătorul scotocește ce este dincolo de masca pe care și-o pune criticul. Aceasta este „perdeaua de fum care-l izolează în singurătatea prielnică gândului rodnic. Este scutul pe care se zdrobesc resentimente și săgeți înveninate... Este suportul moral al criticului care numai în aceste condiții poate judeca senin opera cu sentimentul de a fi contribuit la luminarea unei ipostaze” (p. 261). Dar el nu se socoate critic, „ci numai istoric literar”, cum declară. Dăruit muncii pe altarul căreia slujea, G. Călinescu putea să spună că nu are viață personală (p. 264), pentru că viața lui se consuma într-un foc continuu.

Fostul student își amintește că la ore Călinescu „era, înainte de orice, un actor sau, poate, mai bine, un iluzionist” (p. 266).

În legătură cu G. Călinescu, „o judecată dreaptă, fără greș, o va da doar pasul sigur al vremii, proiectându-l în rândul monumentelor ce se nasc și la noi” (p. 268).

Studiul lui Eusebiu Platcu se încheie cu trei pagini de cugetări critice extrase din texte ale lui Călinescu și cu un **Fișier critic** în care au fost reținute aprecieri semnate Perpessicius, Pompiliu Constantinescu, Vladimir Streinu și Șerban Cioculescu. Dintre acestea, reproducem aici rândurile scrise de Perpessicius: „... George Călinescu a fost una dintre cele mai cuprinzătoare personalități ale culturii românești (...), spiritul său activ, continuu prezent, divers și ingenios, a fecundat cultura noastră în mai toate sectoarele ei (...), a fost omul catedrei și al bibliotecii, gazetar, eseist critic, istoric literar, și, nu mai puțin, poet și romancier, și (...) în toate aceste discipline, arte sau profesii a pus aceeași pasiune, aceeași nestinsă sete de investigație și cunoaștere, același patos al prelegerii, aceleași infinite resurse ale imaginației și fanteziei”.

DEBUT

Oana UNGUREANU

COPILĂRIA

Copilăria este susur cristalin,
săgeți de lumină,
dulce mireasmă,
petală de crin...

Copilăria e sete de azur,
stropi de aur pur,
aripi de îngeri,
zbor de luceferi...

Copilăria este petală de iris,
miracol și vis,
candoare și frenezie,
armonie, fantezie,
suave crâmpieie,
sorbite din curcubeie...

Copilăria e floare de crin,
picur diamantin,
lacrimă de rouă, susur de izvor
nesecat de dor...

Petruța CHIRIAC

Apropo...

(Săgeată) vârste

Priveam, de la fereastra vagonului confortabil al Săgeții București-Iași câmpul. Eu meditez la cartea pe care o am în căsuța liberă de pe calculator, alții...

Exact. De la o vreme, observ, cum indiferent, unde ne aflăm,...comunicăm. Acum ascultăm știrile comentate de vocile din media noastră activă și nu ne mai privim mirați... Mulți tac, alții...

Colega mea înjgheba un dialog de tipul și în stilul ei...

– Am acasă doi trandafiri japonezi și mă grăbesc să ajung, la timp pentru a-i uda.

Interlocutoarea de vizavi abia își terminase și ea povestea:

– Stau în Italia vreo șase luni, la fată, și când mă întorc, vecina îmi spune cum a avut grijă de ceilalți doi.

Era vorba despre copii...

– Îi lăsați pe mâna vecinilor? o întreb, mai mult mirată, și pentru că eram încă sub impresia știrilor. O văd grăbită, chiar preocupată, pentru a cobori.

Cu o pălăriuță șic, va trebui să mai suporte încă o stație, și apoi cu un autovehicul se va îndrepta pe drumul, vai! neasfaltat, de țară.

Pe mine mă preocupau trandafirii colegei, aveam și eu câțiva acasă, pe ea, după aparență și glasul jovial, vârstele. Mă privește și-mi dă, grăbită, o vestă, purtând deja bagajele în mână.

– A nu! spun eu. Am mult peste...

– Aveți peste? Și-și aranjează, vădit, pălăria. Arătați bine! Obțin eu cu drăgălășenie complimentul peren și mă grăbesc să argumentez:

– Muncesc mult! Să nu spună prietenii... Vai!

Dar asta n-o mai spun cu voce tare. Nu voiam să mi se cunoască, după îmbrăcămintă, și profesia.

În altă împrejurare, cineva ar fi comentat, la modul ironic: „Doar spunea și poetul. Să mai trăim un pic!”

Motivațiile curg de-o parte și de alta, în goana roților „săgeții”. Și știrile asemenea: „Inundațiile prind partea de Vest...” Și iată cum fiecare își trăia destinul în „Săgeata” grăbită. Pe doamna cu pălărie și o preocupau vârstele. Pe mine, trandafirii japonezi...

Dacă nu ești puțin mafiot

Mașinile personale înghit zilnic, în viteză, kilometric pe șoseaua renovată, și noi, înainte de a solicita serviciile agențiilor mai noi din urbe, nici nu apucăm să ne ocupăm bine locurile, pentru că aparatele de telefon mobile țacăne la urechile noastre, oarecum internetul în intimitate.

Încep să fac abstracție de subiectul cotidian din concretul existenței altora, și mă distanțez voit pentru a rămâne, cel puțin o scurtă vreme, pe undele personale...

Sunt acompaniată, în schimb, și de o melodie caldă a tânărului Fuego.

Exact. La ce mă gândeam???

În jocurile ei de acasă, micuța noastră, punându-și în ordine partenerile, pe roluri, le face cunoscută ziua de lucru.

De data aceasta, eu eram pacientul. Îmi ia analizele cu cele mai performante aparate din trusa ei, adusă de Moș Crăciun și vai!... telefonul sună... prietena ei tocmai din Australia. Îi face semn uneia dintre protagoniste, o păpușă în mărime naturală! Se plânge de zor la aparat... Uite, am o „monstră” și nu-mi ajung medicamentele. Te rog sa-mi trimiți, și apoi spre mine: vin și la dumneavoastră să vă iau....

„O monstră”, mă gândesc eu.

Pentru că, la modul serios, ea avea un întreg laborator și voia să se facă, nici mai mult nici mai puțin, decât doctoriță.

Mă supun zâmbind, la gândul „monstreii”, pe care voia să mi-o ia, și n-am încotro, trebuie să ascult, pasager, și conversațiile de pe mobilurile din autocar:

„Nu, am plecat cu o mașină de patru și jumătate, că nu a avut cine să mă ducă la gară. Nu, n-a ajuns, doar știi că muncește”... se continuă argumentul.

Aud eu bine? Chiar a spus că muncește? O altă voce din față dă și ea o informație după sunetul cunoscut: „Nu, mamă, nu, mâine se dă numărul la răsărită”...

Ei, uite pe ce lume trăim! Mai sunt și oameni care își îngrijesc grădina, îmi zic, și chiar ciulesc urechile, pentru că vreau să aud ceva cu totul real...

Șoferul, însă, dă mai tare aparatul de la bordul mașinii lui moderne și aud, ca o binefacere, cuvintele cântecului „...dacă vrei prieteni cu adevărat... nu uita nicicând de unde ai plecat...”

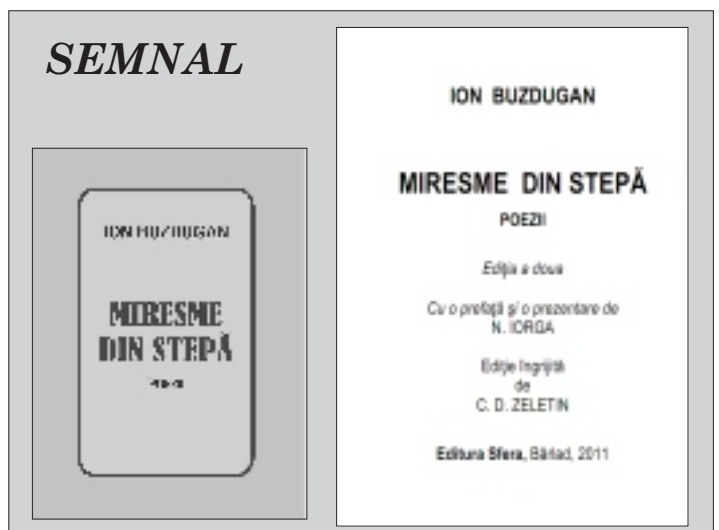
Exact, știam și urmarea: „...Că niciodată nu poți cumpăra un suflet, cât de mulți bani ai avea...”

Cum, domnule, îmi spun, coborând și îndreptându-mă spre casă.

Tocmai în urbea în care trăiam, de dimineață, în autovehicul, o conversație de atmosferă pasageră mă situa într-o altă lume. Mulți ar spune perversă. Fără să vreau îmi rămăsesse în urechi conversația:

– Ei, nu! Trebuie să fii și puțin mafiot, fusese de părere tânăra cu o fetiță alături, ce abia venise de peste hotare. Și cealaltă care blagoslovisse de zor profesorii că nu-și cunosc meseria o completa... „Dacă ești cinstit nu faci nimic... îi cunosc eu!”

Nu mă făcusem mică, la auzul acelor cuvinte, dar acum amintindu-mi-le, mă duc direct la calculator...

Petru BEJINARIU

Note de lector

Strămoșii noștri din arhive-Restituiri

Recent la Editura PIM din Iași a apărut cartea *Strămoșii noștri din arhive - Restituiri*, autor scriitorul Ion N. Oprea. În cele 462 de pagini cărturarul Ion N. Oprea realizează o frumoasă "memorialistică și istorie" din care avem a învăța multe adevăruri interesante și utile. Cartea cuprinde șapte capitole după cum urmează: I. Ecouri, II. Istorie, cultură, politică; III. Binecuvântați fie cei..., IV. În căutarea lui Ion Grămadă, V. Omagii, VI. Pierit-au Dacii?, VII. De la o carte la alta.

În "Cuvânt înainte" Ion N. Oprea notează un mare adevăr care ar trebui să devină poruncă: "Întoarcerea la lectură a tinerei generații este o bucurie și a maturilor care își pierduseră deprinderea de a lectura pentru inițiere... Volumele și oamenii la care ne referim în cartea de față sunt un fel de memorialistică ce se încadrează în gustul și necesitățile zilei"...

În primul text din capitolul „Ecouri” autorul ne explică modul în care agricultura a ratat prosperitatea românilor și dovada o constituie „un C.A.P., nedesființat la revoluție, acum face supra-profit și dă tractoriștilor lefuri de 2300 euro, iar țăranilor-acționari produse sporite, cum nu se dă nici într-o țară a Uniunii Europene.....”. După prezentarea producției agricole, a Fermei de vaci și a Complexului de creștere a porcilor ca și a dotării tehnice se ajunge la constatarea îngrijorătoare:.....” în România până acum s-au înstrăinat peste un milion de hectare de teren agricol, ceea ce este o mare primejdie pentru alimentația populației locale în viitor”....Și tot în acest capitol am întâlnit o afirmație a lui Ion Ghica și anume ..”trebuie să ne ferim de guvernele care sărăcesc națiunea”.....

Cu extindere și deci cu multe informații se prezintă al doilea capitol „Istorie, cultură, politică” care începe cu evocarea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, domnitor ce „aparține în întregime românilor, muntenilor și moldovenilor, în special” și continuă cu alți luptători pentru Unire, istorici, cărturari: Mihail Kogălniceanu, Constantin Hușanu, Grigore Crețu, Iordan Datcu, C.D. Zeletin, George Tutoveanu, G. Ibrăileanu, Radu Rosetti, Ioan Slavici. În prezentarea acestor personalități sunt aduse informații interesante după interogații, afirmații și documente care depășesc ceea ce am învățat din manuale, cursuri și monografii. Este meritul autorului Ion N. Oprea care mereu se întreabă, mereu caută răspuns și mereu scrie. Acest capitol răspunde cel mai bine la ceea ce spune titlul cărții *Strămoșii noștri din arhive-Restituiri*. Aflăm că la Edmonton a fost înălțat „bustul geniului poeziei românești-Mihai Eminescu-realizat de profesorul Gh. Alupoaei”, iar pe coloana principală a edificiului s-a așezat o carte mare de bronz pe paginile căreia se poate citi: „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie” în limba română și engleză. În continuare sunt prezentate diverse apariții editoriale recente. Eroii au fost... de Costache Enache, cu evocarea aviatorului Horia Agarici și a altor oameni de seamă într-un bine așezat arbore genealogic al acestei mari familii; *Bat clopotele* de Maria-Vera Willinger, o cronică cu evenimente din viața evreilor... „ce nu mai sunt”; Meridiane jurnalistice de Liviu Moscoviți”, carte care începe cu titlul semnificativ: „Mari evrei din micile orașe românești” între care și Carol Iancu; Stroe-Vasilache-Aplauze de Eugen Stroe etc. Sub titlul “Memoria ca zestre între bogăție și zestre” sunt adunate date semnificative

despre poeta Nina Cassian care scrie trei volume “Memoria cu zestre”. Aceste volume”conțin note, scrieri, articole, însemnări, unele readuceri aminte din publicațiile sale ...cuprinzând secvențe din perioada anilor 1948-1953; 1975/1979; 1987/2003”. Capitolul „În căutarea lui Ion Grămadă” pornește de la un articol publicat în „Revista Română”, nr.2/2011 prin care Mario Grămadă își caută „originea, familia, neamurile” și dezvoltă studiul privind această mare familie de români bucovineni între care eroul de la Cireșoia și universitarul Ilie Grămadă care se trag din Zaharești. Evocarea eroului de la Cireșoia s-a realizat prin date biografice asupra vieții lui Ion Grămadă, faptele de arme, monumentele de la Stroiești și Zaharești, Muzeul etnografic „Ion Grămadă” din Câmpulung-Moldovenesc și citate din lucrări semnate de Sextil Pușcariu, Dimitrie Marmeliuc, Nicolae Iorga etc.

Lui Ion Popescu-Sireteanu i s-a rezervat capitolul V sub titlul „Omagii” și în care sunt evocate, în cele cinci pagini, câteva date biografice, din activitatea profesională și cărțile scrise până în prezent.

Într-un chip original sunt prezentate importante probleme de istorie, începând cu cine suntem noi și continuând cu dacii, romanii, tracii, geții în cele nouă controversate. (I-IX) În partea finală a capitolului este prezentat istoricul Vasile Pârvan, iar în final Ion N. Oprea scrie: „Dacii nu au pierit. Ei există, în sufletul nostru de români liberi, chiar dacă ziaristii momentului nu au simțit provocarea! În ultimul capitol „De la o carte la alta” am găsit comentariile și acestea originale ale câmpulungeanului Mihai Bejinariu privind jurnalul profesorului C. Manoliu. Asemănările și deosebiriile scrise ordonat, în număr de nouă, între Mihai Bejinariu și C. Manoliu, foști colegi de studiu și de profesie în aceeași instituție de educație, sunt interesante și de folos în orice domeniu.

O lucrare încărcată de date, evenimente și comentarii privind istoria, cultura și viața curentă, toate prezentate interesant, uneori abrupt și cu exprimări de mare libertate în idei. Această nouă carte este o trimitere nemijlocită la arhive, la documente originale și la informații complementare din domeniul istoriei și a culturii. Și această nouă apariție editorială reprezintă o reușită a scriitorului Ion N. Oprea, lucrare care merită citită în liniște și cu răbdare.

SEMNAL

Editura Sfera,
Bărlad, 2011

George IRAVA

MINUTURI

Sunt aptitudinile și perceperele omului în măsură să reflecte realitatea obiectivă? Sau imperfecțiunile lor impun o realitate alterată?! Se știe că omul, încă din clipa în care își face debutul în viață, este supus presiunilor și influențelor, informative și formative, venite dinspre factorii exteriori, influențe și presiuni care-i modifică structural fiecare simț, în raport cu ceea ce înseamnă calitate nativă individuală. În consecință, aptitudinile și perceperele omului îi relevă acestuia o realitate modificată care îl conduce spre o gândire eronată în raport cu realitatea concretă. De aici vine și motivarea întrebării: Cât de obiectivă este o normă științifică? Nu cumva există posibilitatea confuziei între știință și gândire? Limita științei este experimentul. Dincolo de știință merge gândirea stimulată de intuiție.

*

Cunoașterea intuitivă e idealistă și tinde spre perfecțiune, fără a putea s-o atingă vreodată. Ea este și primordială având un caracter fundamental. Cunoașterea științifică e experimental-materialistă și tinde spre o confortabilitate activă. Cunoașterea intuitivă antrenează spiritul spre infinit. Cunoașterea științifică limitează spiritul la un confort constructiv și temporal. Dacă prin cunoașterea intuitivă se poate ajunge la pragul perfecțiunii (dar, niciodată mai departe), prin cantonarea în cunoașterea științifică se profilează sfârșitul confortabil sau inconfortabil. De aceea, este necesar ca omul să realizeze un echilibru dinamic între cele două cunoașteri. Echilibru care trebuie să înfăptuiască raporturi complementare între cele două cunoașteri. Meditația intuitivă și experimentul material trebuie să fie complementar-contributive, ci nu competitive în raporturile dintre ele.

*

În general, omul face eroarea de a încerca să găsească o clarificare justificativă a existenței Divinității Supreme, fără să se întrebe dacă are capacitatea intuitivă sau/și experimentală de a cuprinde într-o explicație limitativă necuprinsul. Și dacă îi lipsește această capacitate, nu înseamnă că necuprinsul nu există. Căci, dacă necuprinsul nu ar exista, lumea ar fi lipsită de conținut motivant. Or, acest conținut e evident, și prin el se relevă existența Divinității Supreme, prin semne și semnificații manifestate și concluzive. Omul trebuie să găsească în conținutul motivant al lumii semnele și semnificațiile prin care Divinitatea Supremă își manifestă cu claritate prezența concluzivă. Căutarea acestor semne și semnificații este o problemă personală a fiecărui individ, și ea implică, printre multe altele, sinceritate, voință, speranță, iubire etc., unite și metamorfozate în meditații intuitive, în experiment științific și în credință a înfăptuirii căutării.

*

Gândirea intuitivă are limite în individ, înțeles ca unicat al căutării. Omul e conștient că nu se poate debara sa existența sa experimental-istorică. Este vorba de omul situat în plan individual. Dacă nu are această conștiință, gândirea sa devine eronată și periculoasă pentru existența sa individuală și a semenilor săi. Satisfacția omului (ca individ) de a ști că el există, o dă fulgerarea deznădăjduită a unor crâmpie din infinit. Adevărata întâlnire a omului cu infinitul se realizează în unitatea viață-moarte. În gândirea

omului se manifestă doar voința acestuia de a ști totul. Căutarea îi aduce prea puțin din tot, dar suficient pentru a intui că există un tot. Și aceasta e adevărată dramă a existenței omului: de a ști că există un tot și, totodată, de a fi conștient că nu îl poți cuprinde. Dincolo de căutare e doar iluzia că intuiția se poate transforma în realitate obiectivă.

*

Dacă aprioricul nu poate fi transformat în realitate, nici realitatea nu poate fi transformată în gândire intuitivă. Asta nu înseamnă că nu se pot influența reciproc. Însă, chiar dacă existența omului este dizolvată în realitate, ideea de infinit poate fi realizată și cunoscută prin primenirea, până la starea naturală, a existenței omului, în care trebuie să fie anihilate în mod conștient, optim și ocrotitor, tot ceea ce înseamnă dorință a plăcerilor cronologismului steril, O lume a simplității, efective eficiente și esențializată, este un ideal care poate să înlocuiască, în plan posibil, realitatea justificată de simțurile deformatoare ale omului. Aceasta este o ușă ce se cere a fi deschisă spre o adevărată explorare a infinitului.

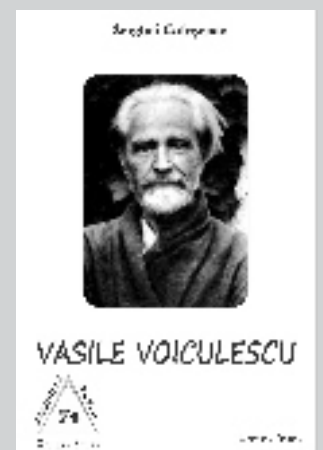
*

Fiecare dintre oameni intră în lume într-un mod copleșitor, lucid și inutil, devorat de circumstanțe, căutând, încercând, imaginând, concepând, sperând, întotdeauna prea puțin din cât e cu putință, și mereu terminând în mod ratant, iremediabil, irevocabil, trist și împovărat de timpul totdeauna prea scurt, chiar dacă tot ce e tulburător de frumos în realitate este fenomenal de limpede și firesc.

*

Egoismul agravează inexplicabil trăirea omului care, în incapacitatea sa de a fi sociabil în întregime (deși trăiește integrat în societate) nu se realizează gândirii intuitive generale pentru a se putea înțelege pe sine și lumea în care trăiește, pentru a putea percepe relațiile lui ombilicale cu universul care l-a născut, pentru a putea fi liber de orice fel de silnicio. Istoria omenirii confirmă, fără tăgadă, faptul că raportul dintre creativ și distructiv e net în favoarea celui de al doilea. Cauza: individualismul ruinator văzut ca un avorton al egoismului. Echilibrul lumii se află în constructiv, văzut ca rezultatul a gândirii intuitive și a celei științifice aflate într-o maximă disponibilitate.

SEMNAL

Emil NEAGU

Odette, sau despre suferință, iubire și credință

Prin „Odette, văpaia albastră”, Casa de Editură – Viață și Sănătate – 2011, Florentina Coman apare editorial pentru a doua oară.

La capătul lecturii cititorul e îndreptățit să se întrebe dacă a citit un roman, un jurnal sau o carte de memorii. Toate acestea și altele se regăsesc în „Odette...”.

În ampla Prefață pastorul Nicu Butoi vorbește despre „cartea” Florentinei Coman, prefața fiind un discurs despre morala creștină cu trimiteri la drama Odettei, de fapt, punând față în față omul, suferința în raport cu Divinitatea.

Prefațatorul își pune întrebări și caută răspunsuri, dar tot el precizează că „Multe întrebări rămân, dar ceea ce este inexplicabil va rămâne pentru totdeauna neexplicat” /pg.10/.

Și tot pastorul spune că „E irațional să legăm de Dumnezeu alegerile noastre” /pg. 10/ și astfel „suferința” Odettei devine „trudă”.

În aceeași idee Florentina Coman își definește cartea „o extraordinară poveste de dragoste dintre un om și Dumnezeu lui” /pg. 13/.

Primul capitol /durere/ este un fel de „motivație”: „Scrie povestea mea! Florentina, trebuie să scri” /pg. 15/.

Autoarea devine personaj narator și martor al unei drame existențiale într-un punct tragic al vieții pentru că Odette știe că „... toți oamenii sunt bolnavi de singurătate, de nepricepere, de grabă și de moarte” /pg. 23/. Teama domină viața omului. Ea poate fi învinsă /ca și boala/ prin credință: „Împreună cu El vei putea trece valea umbrei morții” /pg. 17/.

Cartea devine acum un „dosar de existență” cu pagini în curgere narativă lină, în alternanță cu frânturi din jurnalul Odettei sau cu alte gânduri din aceleși jurnal, consemnate de martora suferințelor Odettei.

Emil Neagu

Paginile de jurnal devin poeme – rugăciuni de un lirism tulburător. Odette a îmbrăcat „... cămașa durerii”. Viața devine alertă. Toate se precipită: Clujul, diversele terapii, drama lui Radu /soțul/, veghea, diversele ceremonii specifice, ultima slujbă etc.

Personaje episodice pigmentează textul. Odette îi învredințează jurnalul Florentinei.

Neființa își pierde dimensiunile prin credință și iubire de oameni.

Acesta este sensul superbe metafore /”văpaia albastră”/ care o caracterizează încă din titlu pe Odette.

Cartea Florentinei Coman este o proză fără reziduuri melodramatice, este „povestea unui destin” pe care autoarea a trăit-o cu suferință. De aici vine și sinceritatea trăirii și a scriiturii. Stilul trimiterilor biblice își revarsă preaplinul și asupra textului de autor.

Sper ca autoarea să depășească dimensiunile tragicului printr-o „odă a bucuriei” prin iubire și credință.

Drumul

În urmă rămâne
doar drumul.
Și mergem 'nainte
Să facem loc altui drum.
În față-i vremea, trecutul
sau drumul din vis?
Drumul din urmă-l
sufocă pe cel dinainte.
Tot mergem,
Tot mergem,
Alergăm,
Spre un sigur abis.

E vie,
în minte și în călcâi...
Te-mbie,
sau,
dacă n-o bagi în seama
te înțeapă puțin;
atâta doar,
ca să iei aminte
că ea,
zgura, există
oricum.
În stratul următor
e zgura următor
ce crește
în noi?

De cele mai multe ori
ne oprim între ele
nedumeriți și triști,
undeva, la un capăt de pod.

Motto: „... ca nouri lungi pe șesuri.”

Zgura

M-am dezlipit de zgură
într-un chip ciudat.
Primul strat
l-am tratat cu indiferență.
Abia al doilea mi-a atras atenția
că zgura există
în ființa ei
de zgură
și în ființa mea.

Capăt de pod

Ca un semn de carte
apari
între zilele mele
când albe,
când negre...
Și bornele kilometrice
sunt semne,
balize între cât și câte.

Ne regăsim mereu
în cercuri de trunchiuri,
asemeni vârstelor vremii...
Iarna își cheamă plângând
primăvara,
adevărat să-nflorească,
de prea mult ger.
De multă povară,
și toamna își strigă mantaua.
Numai vara, adormită,
dospește și coace
în tihnă
vârsta,
ce-n gânduri,
obsesiv,
ne atârnă.

PROZĂ SCURTĂ

Teodor OANCĂ

Gingia politică

Mă gândeam să intru în politică. Preferințe speciale pentru un partid anume nu am. Din punctul de vedere al promisiunilor, constat că toate partidele întrec orice măsură. Adică nu au acoperire în realitate. Unii zic că sunt atractive. Depinde cine zice și ce scop urmărește. M-am consultat cu prietenul meu Matache și în urma discuției am rămas descumpănit. M-a întrebat dacă am la vreo bancă un cont substanțial. „Leafa pe card”, i-am răspuns. Dar tot el: „Nici măcar niște terenuri în intravilan, sau poate niscaiva case?” Parcă se juca cu mine, însă m-a liniștit repede: „Nu i-ai văzut pe ăștia, de au intrat acum în Parlament, care au întinerit Parlamentul cu sânge proaspăt, dar și ceilalți, mai cu vechime, ce scriu în declarațiile de avere?” „I-am văzut și m-am crucit” am răspuns. „Cu justiția cum stai?” „I-am văzut și m-am crucit” am răspuns. „Cu justiția cum stai?”, sună altă întrebare. I-am zis că știu procuratura și tribunalul pe dinafară, că sunt în drumul meu spre serviciu. Nu s-a mulțumit cu atât și a continuat: „Vrei să devii coleg în Camera Deputaților cu unii emanați ai democrației?” Întrebarea lui m-a pus pe gânduri. Mi-am zis că trebuie să mai reflectez. O avea și el dreptate.

Seara, deschid televizorul și, ca de obicei, spusele crainicei sunt ilustrate cu imagini vechi, care se tot repetă. Îi văd pe un coridor larg al Palatului Parlamentului pe sumedenie de reprezentanți ai poporului. Mulți dintre ei sunt cu zâmbetul pe buze. „De ce or fi zâmbind, mă întreb, că nimeni nu discută în preajma lor?” Îmi atrage atenția o doamnă anume. Dar se făcuse târziu și am adormit cu imaginea doamnei în minte...

Eu: Sărut mâna, stimată doamnă. E o mare bucurie să vă întâlnesc.

Ea : Vai, domnule dragă, ce curtenitor sunteți. Poate nu știți, dar acum faceți parte din echipa mea.

Eu: Cum așa?

Ea: Experiența mea în materie de comunicare nu trebuie să vă fie indiferentă, mai ales că doriți să intrați în politică. Am urmat cursuri de desin politic și de relații cu publicul.

Eu: Mă bucur să aud asta. Aveți o experiență bogată.

Ea : Uitați-vă la oamenii politici. Toți sunt cu zâmbetul pe buze. Dar nu e numai atât. Când zâmbesc, li se văd gingiile.

Eu: Am remarcat și eu.

Ea: Ei stăpânesc cel mai bine arta zâmbetului, dar numai când sunt în public, când apar în fața lor fotografi sau cameramani. Atunci instantaneu își arată gingiile.

Eu: Să fie un defect?

Ea : Nici pomeneală. Zâmbetul acesta sugerează forță, stăpânire de sine, amicitie, atașament. Pentru popularizarea imaginii dumneavoastră vă trebuie ceea ce altă dată se numea „portretul politic”.

Eu: Așa este. N-am avut ocazia.

Ea: Portretul va arăta o figură deschisă, luminoasă, insuflând încredere, promisiuni, dinamism...

Eu: Nu sunt fotogenic...

Ea : Exagerați. În mijlocul maselor, la mitingurile electorale, în fața camerelor de luat vederi va trebui să afișați zâmbetul care cucerește telespectatorii, care însoțește străngerile de mâini. Acest zâmbet, bine articulat, pune în evidență gingia politică.

Eu: Da, da, gingia politică.

Ea: Va trebui ca la discuțiile politice să-i aburiți pe adversari, să-i bruiiați așa cum fac eu la talk-showuri. Important e să nu vă tacă gura. Sondajele de opinie au arătat că cele mai apreciate persoane sunt cele cu gură multă și cu cât mai multe apariții la televizor.

Eu: Câte nu se aranjează cu televizorul...

Ea : Aici trebuie să țintim...

M-am trezit numărând pe degete: conturi barosane, dinamism, promisiuni, gură multă, gingie politică...

Petruș ANDREI

Mizantropul

Noapte albă prelungită
Până-aproape să dea zorii,
Pe sub geamuri, trecătorii
Fac iar larma lărmuită.

Vrei să dormi? Aproape-i patul,
Cuibărește-te cuminte
Că tot „cumpănind cuvinte”
O să mi te rădă satul.

La ce bun ca să-ți strici somnul,
Să nu ai o clipă tihnă,
Noaptea e pentru odihnă,
Astfel a lăsa-o Domnul.

Vrei s-aduci lumină-n lume
Și s-o schimbi din temelie
Dăruindu-i poezie...
Și-ți pierzi nopțile anume.

Dar de-ar fi cât ar cuprinde
Undelemn în lampa vieții,
N-ai să luminezi drumeții
Dacă nimeni n-o aprinde.

Dumitru NEDELEA

Un veac de Academie Bârlădeană

– Plângeți morminte –

Plângeți mormintele
Celor o sută
Printre ei
Ne-am făcut cunoscuți
În viața asta
Atât de trecătoare
A cărui valoare
Timpul ni-l dă
Dar oare
Va mai fi timp?
Vom avea răgazul
Să ni-l folosim?
Cu ce eram obișnuiți?
Plângeți mormintele
Cu multe flori
A căror semințe
Să formeze o generație
Mai sănătoasă
Dar asta
Peste cât timp?
Plângeți mormintele
Cât le mai vedeți
Îngrijirea lor
Ni se impune
Iar cei o sută
Vor mulțumi
Bunului Dumnezeu
Că Pământul
E încă același.

Gheorghe CLAPA

Grupul Școlar Tehnic “Petru Rareș” Bârlad

1.1. Formularea scopului/misiunii

Grupul Școlar „Petru Rareș” Bârlad asigură pentru tinerii și adulții din zona de sud a județului Vaslui servicii educaționale de înaltă calitate, egalitatea șanselor pentru toți participanții, deschiderea spre învățare pe tot parcursul vieții care permite accesul pe piața forței de muncă, formarea personalității, responsabilității, toleranței și spiritului de echipă specifice cetățeanului european, stimulând astfel dezvoltarea carierei și creșterea potențialului economic și social al zonei.

1.2. Profilul prezent al școlii (scurtă introducere despre școală)

GRUPUL ȘCOLAR TEHNIC „PETRU RAREȘ” este situat în Cartierul Munteni din Bârlad și s-a bucurat de prezența primei școli încă din 1863, când în documente este menționată Școala Primară de Băieți Nr.3, de pe fosta stradă Podu Roș (actuala Petru Rareș). Acesteia i s-a adăugat în anul 1882 Școala Primară de Fete, ambele funcționând în localuri închiriate până în 1892, când s-a construit clădirea care există și astăzi în cunoscutul stil „Spiru Haret”.

După Primul Război Mondial, dezvoltarea mai rapidă a unor activități economice a determinat creșterea ponderii învățământului profesional și mai ales sporirea preocupărilor pentru implicarea fetelor în această formă de învățământ. În acest sens, în localul Școlii Nr. 3, este prezentă Școala de Menaj în anul 1930, a cărei programă pune accent pe activitățile practice, necesare viitoarelor absolvente.

După 1948, învățământul românesc cunoaște modificări datorate influenței sovietice, cum ar fi: scurtarea duratei învățământului secundar sau transformarea denumirii de liceu în școală medie. Astfel, Școlii Primare Nr.3 i se atașează învățământului secundar devenind Școala de 7 ani Nr. 3 până în anul 1964 când durata învățământului obligatoriu devine de 8 ani, iar denumirea școlii se va schimba din nou în Școala Generală de 8 ani Nr. 3.

După 1990, clădirea va servi învățământului primar, gimnazial și, mai nou, învățământului complementar (de ucenici) care va școlariza pe durata a doi ani (clasele a IX-a și a X-a) elevii pentru meseriile croitorie, morărit-panificație și ajutor ospătar.

Începând cu 1 iulie 1997, denumirea școlii a fost Școala de Ucenici Bârlad. De la 1 septembrie 1998 localul din strada Petru Rareș 41, adăpostește două instituții de învățământ: Școala cu clasele I-VIII Nr. 3 și Școala Profesională, fiecare cu propria ei conducere, propria bază materială și colective de cadre didactice proprii.

Din motive ce țin de raționalizarea cheltuielilor din învățământul preuniversitar, de la 1 octombrie 2000 se decide reunificarea școlilor sub denumirea de Grup Școlar Profesional Bârlad.

Având în vedere prevederile Legii 268/2003 și OMECT nr. 4966/23.09.2003 la data de 23 septembrie 2003 se atribuie Grupului Școlar Profesional Bârlad denumirea de Școala de Arte și Meserii Bârlad.

Începând cu anul școlar 2008-2009, Școala de Arte și Meserii Bârlad se regăsește în rețeaua școlară a M.Ed.C.T. cu titlatura de GRUPUL ȘCOLAR DE ARTE ȘI MESERII

BÂRLAD ca urmare a autorizării unității școlare de către ARACIP privind formarea profesională pentru nivelul 3 de calificare.

De la 1 septembrie 2011, unitatea școlară poartă numele de Grupul Școlar Tehnic „Petru Rareș” Bârlad.

Deși aflată într-o continuă transformare, școala a rămas consecventă idealurilor sale, contribuind la modernizarea și dezvoltarea învățământului profesional și tehnic, venind în întâmpinarea nevoilor de dezvoltare socio-economică ale comunității locale. Aceasta determină noi preocupări și modificări în structura de învățământ, o adaptare continuă a domeniilor de formare profesională la cerințele actuale ale pieții muncii.

Din punctul de vedere al resurselor materiale, școala dispune de patru corpuri de clădire în care se află săli de clasă, cabinete de specialitate, laboratoare și ateliere dotate cu echipamentele și materialele necesare demonstrațiilor și aplicațiilor menite să formeze la elevi deprinderi de lucru pentru fiecare meserie în parte.

La nivelul școlii există o echipă de cadre didactice competitivă, preocupată permanent atât de perfecționarea profesională proprie cât și de atingerea unor performanțe deosebite în nivelul de pregătire al absolvenților. Grupul Școlar Tehnic „Petru Rareș” Bârlad asigură formarea profesională pentru domeniile: industrie textilă, mecanic, construcții, comerț, turism și alimentație, estetică și igiena corpului omenesc, industrie alimentară. Pentru domeniile industrie textilă, mecanic, construcții, comerț, turism și alimentație, industrie alimentară Grupul Școlar Tehnic „Petru Rareș” Bârlad este deja certificat internațional de către IES: International Education Society London.

Existența concurenței între sistemele de educație, implicarea crescândă a partenerilor economici și sociali a mass-mediei în actul educațional determină o permanentă preocupare pentru cunoașterea contextului social, adaptarea ofertei școlii la acest context cât și promovarea intențiilor educaționale prin toate mijloacele. O bună integrare socio-profesională a absolvenților școlii noastre este posibilă doar prin implicarea școlii în rezolvarea problemelor pe care le impune, în special, apariția și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii (IMM) în zona III de restructurare industrială cu potențial de creștere economică în care se află și municipiul Bârlad. Unitatea școlară constituie și un centru de formare profesională pentru toate categoriile de vârstă, ceea ce este concretizat și prin autorizarea unității ca furnizor de formare profesională a adulților.

Până în prezent a fost cuprins un număr de peste 500 de adulți care au absolvit cursuri de re/calificare din care mai mult de 30% au fost integrați pe piața muncii.

Pentru atingerea performanțelor propuse, unitatea școlară întreține și dezvoltă colaborarea cu numeroase asociații, fundații, centre de cultură etc.: Centrul de Sănătate „Myosotis”, Asociația „Bună Ziua, Copii din România”, Casa de Cultură „George Tutoveanu”, Agenția Locală de Ocuparea Forței de Muncă, Asociația „Speranța Copiilor 2000”, Casa Națională „Stroe S. Belloescu”, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa”, Muzeul „Marcel Guguianu”, toate din Bârlad, și Fundația pentru Meșteșuguri București.

Din viața “Academiei”

*** 27 octombrie 2011** Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” l-a sărbătorit pe prof. Ion Puflea, alias poetul Simion Bogdănescu, la împlinirea vârstei de 60 de ani. Cu acest prilej, poetul și-a lansat antologia lirică „Spleen călugăresc”, cu participarea unor oaspeți ieșeni, între care Valeriu Stancu, director al Editurii Cronica. Din partea Academiei Bârlădene au luat cuvântul: Petruș Andrei, Mihaela Tudor, Elena Monu, Mioara Popa, Zâna Tămășanu și Virgil Giușcă.

*** 29 octombrie 2011** Reuniunea membrilor și simpatizanților Academiei Bârlădene a cuprins două lansări de carte: Vasile Ghica, „În ghearele râsului” și Eliza Artene, „Estetica teatrului deriziunii”. Oaspeți speciali au fost

scriitori și profesori din Tecuci și Galați, prin participarea cărora se reia, pe filiera C. D. Zeletin, tradiția unei vechi colaborări culturale.

Cartea scriitorului tecucean Vasile Ghica, o antologie de aforisme, a fost prezentată de Mihaela Tudor, fostă colegă de facultate cu autorul. Au avut intervenții, dintre oaspeți, profesorii Sanda Tănase, Ionel Necula, Nicu Leonte, Tănase

Dănăilă, iar dintre gazde Veronica Darabană și Elena Popoiu. A vorbit apoi autorul, care a propus auditorului o pledoarie bine argumentată și plină de umor în favoarea speciei literare pe care a numit-o „proză ultrascurtă”.

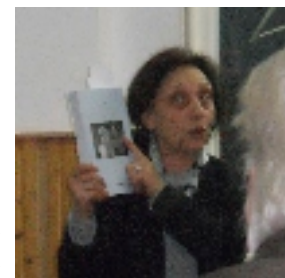
Eliza Artene, autoarea studiului de teatrologie menționat, a făcut o analiză a teatrului absurdului în spațiul românesc și european pe parcursul secolului al XX-lea. Teodora Spănu, secretar literar la Teatrul „V.I.Popa” din Bârlad, a recitat din versurile dramaturgului Eugen Ionescu, iar Eliza Artene a recitat din creația poetică a dramaturgului irlandez Samuel Beckett.

Prof. Vasile Ghica a recomandat cu căldură lucrarea elaborată de consăteanul său, învățătorul Ioan V. Tasie, cu titlul: „Priponești. Priponești de Sus și Priponești de Jos. Minimonografie.”

*** 3 noiembrie 2011** În cadrul festivităților Școlii nr. 4, „Tudor Pamfile”, la împlinirea a 155 de ani, s-a desfășurat simpozionul „90 de ani de la trecerea în neființă a marelui

folclorist și etnograf Tudor Pamfile”, care a avut ca organizatori Academia Bârlădeană și școala sărbătorită. Societatea noastră a fost reprezentată de Elena

Monu, care a donat bibliotecii Școlii edițiile anastatice „Florile Dalbe” și „Graiul Nostru”.

*** 12 noiembrie 2011** Reuniunea a fost consacrată lansării unei lucrări de referință în domeniul istoriei și genealogiei: cartea prof. Elena Monu, dr. în istorie, „Familia

Costache. Istorie și genealogie”, având la origine lucrarea sa de doctorat din 2007. La eveniment a luat parte un

public numeros, atras deopotrivă de subiectul cărții și de personalitatea autoarei care a consacrat ani de cercetare familiei de boieri Costache, personalități marcante ale

istoriei locale și naționale din sec. XVII - XIX. În deschiderea manifestării, Elena Popoiu a făcut portretul Elenei Monu, istoric și om al cetății, apoi autoarea a prezentat cartea pe

baza imaginilor care o ilustrează, subliniind că a dorit să aducă un omagiu istoriei Bârladului. Au vorbit despre carte și autoare: avocat Marieta Stafie, prof. Veronica Darabană,

prof. Gheorghe Gherghe, prof. Adrian Solomon - deputat, ing. Constantin Constantinescu - primarul municipiului, preot protopop Vasile Lăiu. În final, Elena Monu a oferit autografe persoanelor care au cumpărat cartea.

* În zilele de 16 și 24 noiembrie 2011, Elena Monu a fost invitată la posturile Media Tv și Cony Sat, unde a prezentat publicului bârlădean cartea „Familia Costache. Istorie și genealogie”.

Cronicar

Camelia STOICA

Cronica unei lucrări de doctorat

La Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași, s-a desfășurat pe 24.09.2011 susținerea unei teze de doctorat care așază pe o direcție nouă de cercetare exegeza eminesciană. Lucrarea *Pentru o poetică a elementelor la Eminescu. Câmpul semantic „pământ”* a Dianei Stoica este, de fapt, produsul unei școli de studiu ieșene dedicate operei lui Mihai Eminescu, guvernate timp de patru decenii de ilustrul profesor Dumitru Irimia, autoarea tezei fiind unul dintre discipolii și colaboratorii regretatului profesor ieșean.

Lucrarea este o analiză poetico-stilistică a imaginarii poetice eminesciane, delimitând obiectul de cercetare, imaginarii poetice eminesciane al elementelor, prin stabilind principalele cadre ale asumării acestui domeniu.

Astfel, prin acest demers autoarea își propune să illustreze valențele interpretative ale poeziei elementelor din perspectiva întemeierii poeziei lui Eminescu pe elemente primordiale, analizând modul propriu în care Eminescu recrează și/sau reinterpretează, prin limbaj poetic, semnificațiile originare ale imaginilor primordiale, definindu-le statutul de principii care organizează lumea sau de arhetipuri.

Abordarea temei a avut ca fundament asumarea, în spațiul poeziei elementelor, traseului deschis de Bachelard, urmărind reflectarea imaginarii poetice al elementului *pământ* în opera lui Mihai Eminescu prin integrarea acestuia în ansamblul elementelor primordiale, într-un imaginar al gândirii antice, cu ilustrarea specificității în cultura națională. Investigarea imaginilor poetice aparținând câmpului semantic-poetic «*pământ*» s-a realizat de o manieră integratoare prin reconstruirea tensiunilor procesului semnificării în întreaga lor complexitate, insistând asupra modului în care Eminescu întemeiază în limbă.

Interpretarea operei unui poet presupune o încercare de a pătrunde în imaginarii creației sale, prin resorturile pe care le deschide limbajul poetic. Astfel, prima parte a studiului propune o descifrare a resorturilor limbajului poetic eminescian, pornind de la teze generale privind limbajul poetic, corelate cu teorii ale imaginarii poetice. A doua parte a lucrării reprezintă o punere în act a principiilor metodologice definite în prima parte prin integrarea imaginarii poetice eminesciane al *pământului* în ansamblul elementelor primordiale care asigură dinamica și

organizarea lumii. În capitolul *Pământul în imaginarii poetic eminescian al elementelor*, se trece la analiza practică a ipostazierilor lexico-semantice în structura imaginicii poetice a operei lui Eminescu, respectiv a unei suite de elemente htonice desfășurate în optsprezece nuclee, structuri poetice, grupate în funcție de o serie de cordoane analitice adecvate aspectului studiat.

Sistemul imaginilor poetice ale câmpului semantic-poetic *pământ* în opera eminesciană sunt organizate după cele două principii fundamentale: materie și formă. Semnele poetice care se subordonează principiului materie având trăsătura moale/friabilă, *țărână, țărână, lut, pulbere, colb* sunt definite prin temele *zădărnice, efemeritate, constrângere*, în timp ce semnele ipostaze ale *pământului* ca materie dură, *stâncă, granit* sunt marcate de însușirile *persistență, atemporalitate, revoltă*. Conform principiului formei, semnele poetice ale câmpului semantic *pământ* cunosc două forme de organizare spațială, la exterior cu axa adânc-înalt, prin *munte, vulcan, deal, vale, prăpastie, insulă*, care marchează *transcendența, evadarea, semnul alesului*, sau cu dispunerea pe orizontalitate, *câmp, câmpie, șes*, care creează sugestia *întinderii nelimitate, a nemărginirii* și la interior, prin *peșteră*, marca *intimității*, a coborârii în adâncuri. *Pământul* ca semn poetic integrator își asumă toate aceste direcții de organizare semantică.

Cele două părți ale lucrării sunt precedate de un studiu introductiv, *Eminescu, de la limbă la artă literară*, care prezintă amănunțit cunoștințele, pregătirea, lecturile și atitudinea lui Eminescu în privința problemelor de lingvistică, de istorie a limbii române, cultivarea acesteia (în reviste și în școală). Autoarea justifică oportunitatea acestui studiu pornind de la ideea că „interpretarea limbajului unui poet reprezintă o încercare de a pătrunde în mecanismele esențiale care au generat dezvoltarea limbii poetice”. Și, fără îndoială, concepția despre limbă la Eminescu stă în strânsă legătură cu concepția despre artă, văzută într-o perspectivă integratoare.

Lucrarea *Pentru o poetică a elementelor la Eminescu. Câmpul semantic Pământ*, coordonată de prof. univ. dr. Eugen Munteanu, se situează pe terenul aplicativ al studiului stilistic integrator la nivelul unui câmp lexico-semantic, primul de acest fel din literatura de specialitate.

C.D. Zeletin, laureat al Premiului „Marian Papahagi”

Miercuri, 19 octombrie a.c., în Aula Magna a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, a avut loc decernarea **Premiului „Marian Papahagi”**, ediția a IV-a, 2011, medicului-scriitor **C. D. Zeletin**, traducător din lirica italiană clasică, pentru contribuții importante în italianistica românească.

Premiul a fost atribuit în urma concursului organizat de Institutul Italian de Cultură „Vito Grasso” – București,

Centrul Cultural Italian și Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, precum și Consulatul Onorific al Italiei din același oraș, sub patronajul Ambasadei Italiei la București. Juriul a fost alcătuit din profesorii universitari din Italia, Bruno Mazzoni și Maria Grossman și din profesorii universitari din România, Monica Fekete, Smaranda Bratu Elian și Corin Braga, decanul Facultății de Litere a Universității clujene.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de **profesorul Andrei Marga**, rectorul Universității, care a explicat în ce constă excelența intelectuală și de ctitorire a regretatului **prof. univ. Marian Papahagi** și a justificat criteriile de selecție ale juriului. **Prof. univ. Monica Fekete**, italianistă, a anunțat că premiul, acordat în cele trei ediții anterioare *ex-aequo*, se acordă anul acesta unei singure persoane, **C. D. Zeletin**. Despre importanța concursului a vorbit atașatul cultural al Ambasadei Italiei, **Alberto del Degani**, iar raportul-sinteză a fost prezentat de **prof. univ. Smaranda Bratu Elian**. Domnia sa a analizat meritele excepționale ale lui C. D. Zeletin de încetățenire în literatura română, cu o rară măiestrie artistică, fidelitate și forță de pătrundere, a liricii prerenascentiste și renascentiste italiene, în special a primelor patru secole de sonet italian, și a tălmăcirii operei beletristice integrale a lui Michelangelo Buonarroti, adică poezia și corespondența.

Reputată italianistă, traducătoare – printre altele – a operei filozofice integrale a lui Giordano Bruno, Smaranda Bratu Elian și-a încheiat expunerea privitoare la traducerea de către C. D. Zeletin a operei lirice a lui Michelangelo cu

remarci care se pot răsfrânge asupra întregii sale opere de traducător de poezie: „Lirica lui Michelangelo rămâne unul dintre cele mai dificile texte din cultura italiană, nu doar ca transpunere, ci și ca înțelegere (...); dar dificultatea majoră nu vine atât din conținut și ideologie, cât din expresia care le dă viață (...); Michelangelo face din poezie oglinda spiritului său frământat, nemulțumit, aspirând spre un absolut care simte că i se refuză și pe care îl caută într-o virtuozitate ce merge până la contorsionarea limbii și a metrului, în condensarea expresiei împinsă până la obscuritate, în muzicalitatea adesea aspră și distonantă care bulversează prozodia, altminteri riguroasă și constrângătoare (...). Majoritatea traducerilor în limbile de mare prestigiu se fac vinovate de această trădare (*nerespectarea caracteristicilor stilistice și metrice, a profunde originalități și inventivități*, n.n.). Spre deosebire de acestea, C. D. Zeletin a înfruntat provocarea și a învins: a dat sens pasajelor obscure fără a recurge la o traducere explicativă; a evitat excesele baroce ale originalului fără a știrbi raritatea expresiei; a înlocuit inevitabilele arhaisme ale unui text din secolul al XVI-lea printr-un parfum vetust al turnurii și al sunetului; a respectat cu virtuozitate metrica originalului; a răspuns complexității originalului prin splendida bogăție a vocabularului și măiestria plămăuire a imaginilor. Cred că ne aflăm dinaintea unei realizări monumentale...”

În alocuțiunea de răspuns, C. D. Zeletin a oferit auditoriului, cu o admirabilă elocință, un breviar inedit al operei sale de traducător din lirica italiană, vorbind despre geneza celor dintâi tălmăcirii, ai cărei primi determinanți au fost filozofia platoniciană, gustul pentru eufonie, cultivarea simțului limbii și a măiestriei artistice. Domnia sa a evocat personalitățile-martor ale demersului său în această privință, figuri luminoase ale culturii române, care i-au fost alături: V. Voiculescu, Tudor Vianu, Perpessicius, Nina Façon, A. E. Baconsky...

Poet, eseist, traducător, istoriograf, muzicolog, autor a peste 40 de volume literare, pe de o parte, medic și biofizician, profesor universitar, membru al Academiei de Științe Medicale și președinte fondator al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, pe de alta, C. D. Zeletin a trăit, în Aula Magna a Universității din Cluj, un moment de recunoaștere și prețuire a valorii sale în cultura românească.

(Dr. Maria Dragotă, „Viața medicală”, XXIII, 43, 28 octombrie 2011, pag.12)

Academia Bârlădeană

Revistă editată de Societatea literar-culturală “Academia Bârlădeană”.
Anul XVIII, nr. 4(45), decembrie 2011, Bârlad, Bd. Republicii nr. 235.

Cont: RO10RNCB0260003275640001 - BCR Bârlad.

Colectivul redacțional: Serghei Coloșenco (redactor șef),
Ritta Mintiade, Bogdan Artene, Florian Pricop,
Camelia Stoica, Daniela Stan, Diana Stoica,
Maria-Mihaela Alexa, Mihaela Oportov, Anca Bănceanu.

*

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad (scirimpex@yahoo.com)
Tel./Fax: 0335 425302

**Manuscrisele trimise pe adresa
redacției se publică în ordinea
necesităților redacționale.
Materialele nepublicate nu se
restituie.**

**Răspunderea pentru conținutul
articolelor publicate
aparține autorilor.**